

486155

BCU Cluj-Napoca

BCPER202305537

203

MICROREVISTA
STUDENTILOR
DIN
INSTITUTUL
DE
MEDICINA
TIMISOARA

Scalpelul

1969

NR. 9-10

Studentii Institutului de Medicină întâmpină cu elan, tinerețe și muncă perseverentă cel de-al X-lea Congres al P.C.R. și cea de a XXV-a aniversare a eliberării Patriei de sub jugul fascist

De câte ori un copil împlinește un an, se adună întreaga familie pentru a-l sărbători. Pentru a-i acorda acel prinos ce i se cuvine oricărei ființe vii ce și-a asumat înalta răspundere și curajul de a trăi.

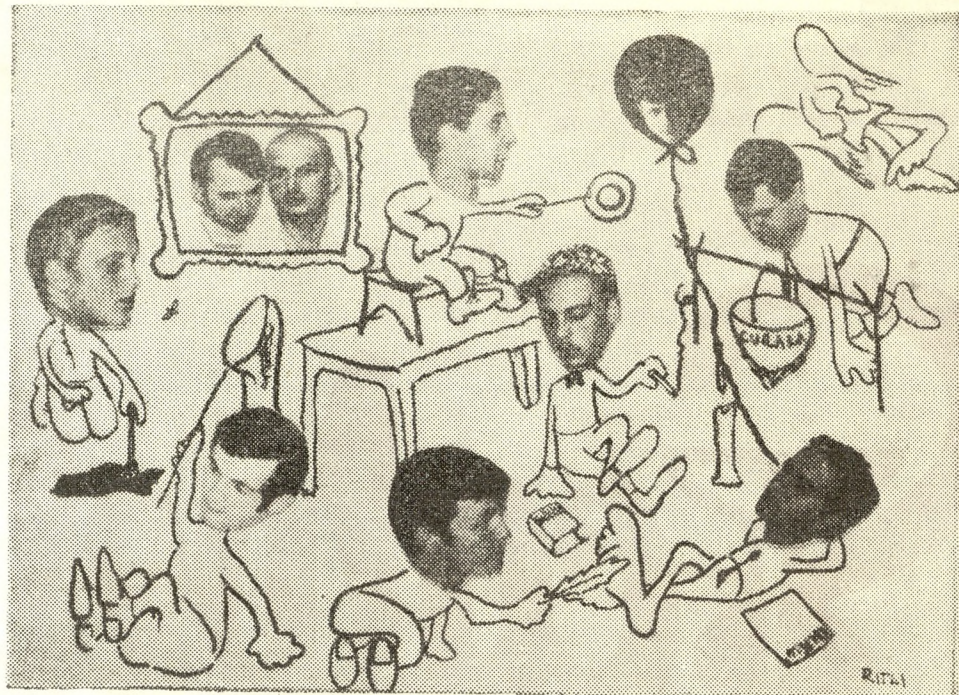
De obicei micuțul îi privește pe toți cei adunați în jurul său, cu ochii larg deschiși fără a pricepe, de multe ori, semnificanța tortei în care e înfiptă o singură luminare.

Iată că „Scalpelul” pe care l-am privit întotdeauna ca pe un copil al nostru împlinește un an. Un an înseamnă de obi-

a fost mobilul apariției unei asemenea publicații? De ce a apărut ea totem în cadrul Institutului nostru cu mult înaintea apariției unor reviste similare în celelalte institute de învățământ superior din țară.

Cineva a ales ca moto al unui articol publicat în primul nostru număr cuvintele lui N. Iorga: „serie ca să păstrez florile gândului tău, fiindcă altfel le ia vântul”.

Aceste cuvinte au devenit motto-ul întregii noastre reviste și ele ne furnizează și răs-

Redacția Scalpelului văzută de Ritti Ladislau.

UN DRUM

cei puțin, de data aceasta însă, el reprezintă mult mai mult decât 365 de zile.

S-ar putea începe „povestea Scalpelului” într-o după-amiază de iarnă când mai mult în joacă unul din membrii actualei noastre redacții pe vremea aceea student în anul I le-a propus colegilor de cameră să editeze o revistă a Institutului. O tribună pusă în slujba studențimii noastre.

Acesta a fost crezul de la care s-a pornit; și cu toate că a trecut mai bine de un an de atunci, el continuă să trăiască ca una din dorințele cele mai fierbinți ale membrilor redacției noastre. Doream pe atunci să asigurăm tuturor studenților din Institutul nostru un mijloc eficace de a-și manifesta și afirma convingerile și opiniile în toate domeniile legate de activitatea unui intelectual în plină dezvoltare.

În cadrul revistei urmau să aibe loc discuții pe teme atât profesionale cât și din alte sfere ale activității, ea fiind în același timp un util mijloc de informare a colegilor noștri asupra problemelor de stringență actualitate, probleme în jurul cărora am fi dorit să purtăm discuții de pe poziții studențești.

Nu știm dacă am reușit sau nu pînă în prezent să realizăm acest deziderat.

La început am fost puțini, entuziasmul și tineretea noastră însă, au știut să suplinească lipsa de experiență, au reușit să învingă greutățile începutului.

Mulți își vor pune întrebarea, întemeiată de altfel, care

punsul la prima întrebare.

Cu privire la cea de a doua vom spune doar atât:

faptul că revista a trăit deci, că astăzi mai are numeroase surori în toate centrele universitare din țară, este semnificativ.

Noi am început un drum, am avut sarcina de pionieri într-o acțiune ce s-a dovedit necesară în acest stadiu de dezvoltare a conștiinței și nevoii de exprimare a studențimii noastre, ajunsă la un înalt grad de maturitate.

Sperăm că alții vor ști să desvolte și să continue drumul început de noi.

Nu vom putea uita niciodată noaptea zilei de 5 spre 6 aprilie 1968.

La orele 2 și 5 jos în litografia Institutului ieșeau de sub teacă ultimele pagini. Cu mâini tremurînd de emoție am împerchiat paginile umede încă și în fața ochilor ne-a apărut primul exemplar al revistei. I-am răsfoit de zeci de ori, deși cunoșteam cu toții fiecare literă, fiecare trăsătură de penel.

Iar atunci în momentele acelea am avut o senzație ciudată: sentiment pe care-l resimțim la apariția fiecărui număr al revistei. Am înțeles atunci, în clipele ce ar fi trebuit să fie cele mai fericite pentru că „Scalpelul” a încetat de a mai fi al nostru, pentru a deveni al tuturor.

Așa s-a născut primul număr. A urmat apoi al doilea și al treilea...

De câte ori n-am stat în litografie pînă la ore tîrzii din noapte alături de minunatul nostru prieten maistru litograf Nicolae Sechi, pentru a aprecia colile de zinc sau a repara câte o defecțiune. Acest om a fost întotdeauna și a știut să fie mult mai tînăr decît noi, mai optimist și încrezător în reușită. De câte ori lăsam mîinile în jos cuprinși de desna-dejde știa să ne ridice moralul cu cite o glumă spumoasă sau cu cite o ceșcuță de cafea.

Întotdeauna cînd privim înapoi (și probabil aici și timpul are un cuvînt de spus) ni se par de nerezolvat probleme și greutăți peste care am trecut cu o surprinzătoare ușurință și asta pentru un singur motiv: am știut să fim tîhəri.

Tineretea a fost și rămîne atu-ul revistei noastre.

Un vechi proverb românesc spune însă, că: „cei care n-au bătrîni să și-i cumpere”. Pentru noi asta înseamnă ca pe viitor să atragem în jurul revistei noastre într-un grad mai înalt pe acei oameni meniji să suplinească lipsa noastră de experiență. Înalte personalități ale medicinei și vieții spirituale din centrul nostru universitar, iar problemele ce vor fi dezbătute în paginile noastre rămînînd la modul de tratare studentesc să capete aceea maturitate necesară oricărei publicații de valoare.

Am dori ca „Scalpelul” rămînînd o revistă pur studențească condusă de studenți și pentru studenți să devină o revistă de prestigiu și de puternică influență în rîndurile studențimii noastre.

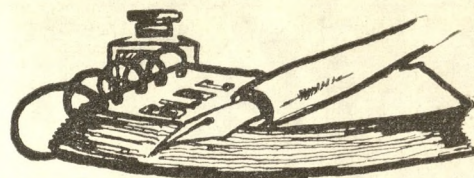
Acum „Scalpelul” nostru împlinește un an: mîine, poimîine va împlini 2 apoi 3, și copilul nostru va deveni și am dori să se întîmple așa din ce în ce mai puternic.

Acest deziderat însă, se va realiza cu o singură condiție dacă vom ști să-l îndreptăm pe singurul drum curat și sigur pe singurul drum pe care și va putea realiza ambițiile începutului.

Pe drumul adevărului.
Redacția.

PRIETENI!

- Acum cînd de sub teacă a ieșit Cel de-al IX-lea număr al revistei noastre,
 - Acum cînd aniversăm un an de la primul nostru număr
 - Acum după un an de frămîntări și căutări,
 - Acum cînd ne cunoaștem mai bine unii pe alții,
 - Acum cînd am devenit tribuna studenților noștri
 - Ne angajăm ca întreaga noastră muncă, eforturile și pasiunile, tot ce avem mai bun vor fi dedicate tineretii și frumoasei vieți universitare, patriei și ființei noastre, înalțelor țeluri de astăzi, ale poporului și partidului — ADEVĂRULUI.
- Și pentru că vrem ca revista să fie oglinda vieții ce-o trăim în primăvara vieții ei, și a noastră cu pioșenie-i închinăm toate slavele celor ce sînt alături de noi. Cuprîndem cu gîndul toți tinerii țării și dedicăm lor și alături de ei, le adresăm salutul nostru prietenesc.

După o lungă amorțire și gestație, totul a explodat. Verdele crud al frunzelor de castan și rozul pal al florilor de măr au inundat spațiul de culori. Dimineața, soarele mătură bulevardele cu raze calde și umede parcă. Totul pulsează și dorește să trăiască, totul vorbește de primăvară. Seara pe aleile parcurilor, perechile de îndrăgostiți admiră ovalul palid al lunii cu aceeași incîntare cu care o făceau și strămoșii lor acum cîteva mii de ani.

Dintotdeauna, poezii și îndrăgostiții au cîntat frumusețea lunii și acel spectacol pe care ni-l oferă acest astru; mort în ultimă instanță.

Dar iată că azi, deși primăvară și luna strălucește la fel ca acum două mii de ani, fizicienii și cosmonauții ne-au arătat și reversul medaliei. Pămîntul, privit de pe lună, e incîntător. Și chiar observatorul spațial e subiectiv și afirmă acest lucru pentru simplul motiv că „el știe” că acolo jos pe Terra există oameni și viață, acest fapt nu-l poate scuza pe om că a fost nevoit să călătorească atât de departe pentru a-și da seama de un fapt atât de banal și să-și tubească planeta.

Va trebui oare să facem cu totii această călătorie?

NICOLAE COSTIN

B L O C N O T E S

SCALPELU'

Redactor șef:

POENARU DAN

MICLEA FLORIN

RAB IOAN

Colegiul de redacție:

NEGRUȚIU LUCIAN

Conf. GORO ESTERA

HORIA CRIȘAN

Asist. dr. MIRCEA

Prezentarea grafică:

LĂZĂRESCU

SZUCICK IOSIF

HACICHIAN GH.

RITLI LADISLAU

FURNICĂ CHRISTIAN

SURESCU VALERIA

Fotografii:

VONICA GHEORGHE

OLTEANU EMIL

GAUDEAMUS IGITUR...

VIVAT ACADEMIA,

VIVAT PROFESORES...

Stomatologia — acest cuvânt trezește în fiecare dintre noi diferite trăiri psihice. Care din noi nu-și amintește de durerea de dinți, de „valurile de transpirație de pe scaunul stomatologic? Cine nu-și amintește de emoțiile și trica unei extracții? Până și stomatologul când devine pacient.

Oricare ar fi lipsa de simpatie pentru noțiunile de „reză”, „clește”, „ac”, majoritatea pacienților sînt conștienți și acceptă în cele din urmă tratamentul, considerînd că fiecare dinte îi este un „prieten drag”.

Se cunoaște astăzi frecvența deosebită a afecțiunilor stomatologice. Doar 1—2 la sută din populație nu are nevoie de tratament. Iată dar rolul deosebit ce revine medicului stomatolog în acordarea asistenței sanitare. Pornind de la motivele obiective, neînlăturîndu-se complet pe cele subiective de natură raportului medic stomatolog-pacient, complexul de măsuri ce se iau în permanență sînt de natură să asigure consultarea și tratarea bolnavilor la un nivel științific de înaltă ținută.

Aceste premise duc la necesitatea pregătirii unor cadre specializate. Iată de ce și la Timișoara s-a impus de cîțiva ani crearea unei facultăți de stomatologie a cărui absolvent

mă voi mîndri că sînt, nu peste mult timp.

O contribuție de seamă în fondarea școlii de stomatologie timișorene a avut și are distinsul prof. dr. N. Dușescu, personalitate marcantă în stomatologia românească. Greutățile considerabile, iminente oricărui început au fost învinse de munca entuziastă și neobosită a colectivului condus de Domnia Sa.

Învățămîntul stomatologic cuprinde astăzi toate cele 6 discipline de specialitate. Studenților le sînt create majoritatea condițiilor pentru pregătire profesională multilaterală. Și nu este puțin acest lucru cînd ne gîndim la deosebirile dintre munca pe care o prestează externul stomatolog față de generalist sau pediatru. Specificul meseriei impune un diagnostic rapid, urmat de un tratament imediat. Registrele de consultații, la a căror completare își aduc aportul și externii, arată un număr record de examinări — peste 12.000 la ambulanța clinicii de chirurgie maxilo-facială și peste 6.000 la cabinetele de terapie buco-dentară. Și acest lucru numai la Policlinica nr. 1.

Dar tot acum, la sfîrșitul unei etape deosebite în viața medicului stomatolog, aș dori să aduc cîteva precizări legate de greutățile ce le-am întîm-

pinat pe perioada instruirii noastre și care cu un efort în plus s-ar putea remedia. Este vorba în primul rînd de lipsa unor materiale de strictă necesitate: freze, clești pentru extracții, ace de canal.

Sînt convins că externul trebuie să învețe cît mai mult. Dar acesta nu cred că este un motiv atotputernic pentru ca cei care se inițiază în tainele frumoasei noastre meserii să nu beneficieze de ajutorul atît de necesar al surorilor. Poate și din această legătură studenții ar putea învăța unele lucruri.

S-a dezbătut pe larg și posibilitatea reducerii învățămîntului stomatologic de la 6 la 5 ani. Cu toate că ne aflăm

într-o etapă cînd s-au luat niște hotărîri de principiu, permiteți-mi să exprim o părere care întrunește votul majorității colegilor mei. Ca unul care am făcut 6 ani consider că ultimul an de studiu, ca și de practică efectivă și de mai lungă durată la scaunul stomatologic, reprezintă un an hotărîtor în desăvîrșirea unei tehnici și acumularea unui minimum de experiență absolut necesară medicului stomatolog ce mîine va lucra independent la locul de muncă unde va fi repartizat. Dacă în 5 ani de studiu, alături de un anumit grad de pregătire de specialitate, se creează un orizont larg, necesar medicului stomatolog, anul VI repre-

zintă un an în care treci la efectuarea meseriei pe care ți-ai ales-o, sub îndrumarea deosebit de competentă a cadrelor noastre didactice.

Activitatea științifică constituie o preocupare a colectivului clinicii stomatologice. Alături de lucrările deosebit de valoroase ale catedrei, prezentate la Congresele de stomatologie din țară, și de peste hotare unde au găsit o apreciere unanimă, studenții stomatologi își aduc și ei aportul la rezolvarea unor probleme de actualitate.

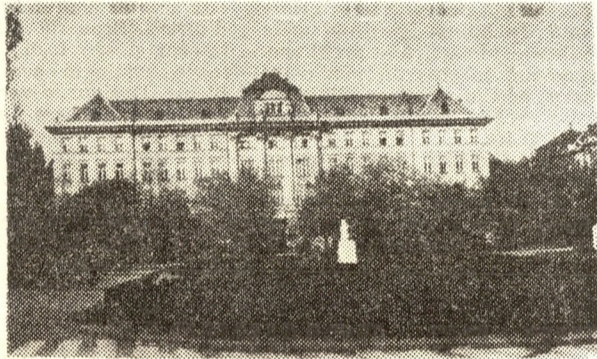
Anul acesta va fi din nou un prilej de sărbătoare: noua promoție de absolvenți părăsesc băncile facultății. Mulțumirile lor se îndreaptă spre aceia care le-au călăuzit pașii în profesia aleasă. Nu-i vom uita niciodată! Și conform tradiției, vom păstra legătura cu clinica, cerînd sfaturi și îndrumări pe care sînt convins că le vom primi atunci cînd vom avea nevoie.

Pentru toți dascălii noștri, pentru facultate, pentru viața de student, pentru toți colegii noștri din toți anii

VIVAT, CRESCAT, FLOREAT.

HORIA PAUL

an. VI Stomatologie

Locul pe care nu-l voi uita niciodată.

(HORIA PAUL)

Informații medicale

Începînd cu numărul acesta vom căuta să grupăm în cadrul micro revistei noastre în jurul informațiilor medicale teme din prezentul medicinei, parcurgîndu-că cercetări recente ale laboratoarelor de cercetare.

În acest sens numărul de azi se ocupă de CANCER.

La sfîrșitul unei anchete făcîndu-se la 54.000 de bărbați de 40 ani și chiar mai în vîrstă din care 69 la sută fumători s-a constatat:

— mortalitatea prin cancer pulmonar a fost de 0,3 la sută la nefumători și 1,2 la sută la fumători.

— mortalitatea prin cancer pulmonar la cei ce fumau sub 14 țigări/zi a fost de 0,80 la sută iar la cei ce fumau mai mult 2,4 la sută.

S-a remarcat chiar o creștere a procentului pînă la 4,3 la sută la marii fumători cu țigara mereu în colțul gurii.

Bul. Inf. med. (I.B.)

Organismul fumătorilor ar conține o enzimă: benzopiren-hidrolaza care poate degrada molecula benzopirenilului. Persoanele ale căror țesuturi nu prezintă această enzimă sînt expuse în procent mult mai mare cancerului pulmonar.

Le Moniteur des pharmacies 1968 (I.B.)

Apariția cancerului uterin este legată de existența unui virus banal, transmis în timpul raportului sexual, se numește „virus herpes de tip 2” fiind foarte asemănător cu virusul herpesului comisurii labiale, un studiu pe cîteva sute de femei ce prezentau cancer uterin a arătat că marea majoritate a acestor femei erau infectate cu acest virus.

Bul. Inf. Med. 1969 (I.B.)

Cascone și Luini propun înlocuirea metodei de determinare a vitezei de sedimentare a hematiilor prin cea a vitezei de sedimentare a trombocitelor, aceasta pîrînd mai specifică stărilor patologice decît cea a hematiilor. Astfel, această viteză de sedimentare a trombocitelor ar fi constant mărită în afecțiuni neoplazice.

Bul. Inf. Med. 1969 (I.B.)

Tratînd doi bolnavi de cancer pentru un herpes Zoster, un medic spaniol a observat o ameliorare spectaculară a stării generale, o diminuare a durerilor, o încetinire a procesului neoplazic. Clorhidratul de earetină utilizat în această împrejurare și-ar fi exercitat acțiunea sa antivirală atît asupra herpesului zoster cît și asupra cancerului.

Le Moniteur des pharmacies 1968 (I.B.)

Confirmînd primăvara și anii ce-i trăim, florile și bucuria, brazii și tîria, studențimea noastră și-a arătat prin întreaga ființă vigoarea și entuziasmul, hotărîrea și tinerețea îndreptate spre și pentru țară, pentru întregul popor, către ce-i care îl conduc cu atîta fermitate și înțelepciune, către toți cărora le datorează viața pe care o duc.

Culminînd o etapă de răscruce, Conferința a VII-a a U.A.S.R. a dezbătut în forul nostru suprem realizări și însușiri, analizînd și hotărînd cu competență asupra celor mai importante și majore probleme ce se ridică în activitatea complexă și specifică din viața noastră universitară. S-au stabilit direcțiile muncii viitoare a U.A.S.R. în vederea ridicării eficienței întregii activități, pentru sporirea contribuției Asociațiilor la îmbunătățirea procesului de învățămînt, asigurarea participării active a întregii studențimi la viața politică și obștească a țării.

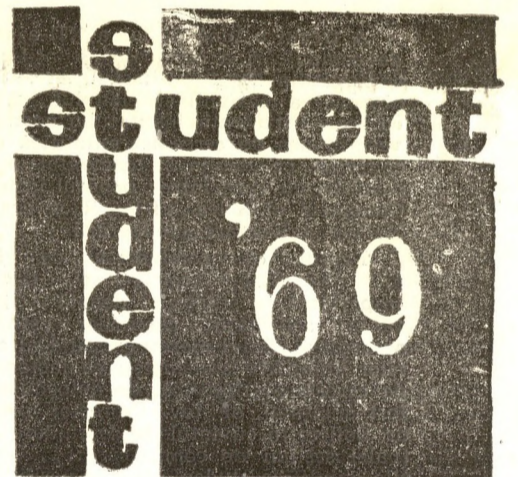
Unul din punctele cele mai dezbătute a fost, așa după cum era și de așteptat, cel al obligației fundamentale a studenților — cea de a învăța continuu, de a-și desăvîrși prin întreaga activitate, pregătirea profesională — baza muncii viitoare.

Și dacă multe lucruri bune s-au făcut în acest sens, o serie de scăderi sau lipsuri evidente trebuie apreciate la modul cel mai obiectiv cu putință, așa încît Asociațiile studențești, fiecare membru al acestora să facem totul pentru a răspunde astfel la tot ceea ce se așteaptă de la noi.

Perioada de acomodare la noua Lege a învățămîntului fiind depășită va trebui ca noi, studenții, în primul rînd, să luptăm cu toate forțele pentru a obține rezultate din ce în ce mai frumoase. Motivul — timp — în majoritatea înțeleșurilor sale este în acest sens epuizat, iar motivul — studiu insuficient — nu poate fi luat în considerare cînd admitem noțiunea de student.

De asemenea va trebui ca și de acum înainte, poate mai mult decît pînă acum, împreună cu cadrele noastre didactice să veghem ca noua Lege a învățămîntului să fie aplicată în mod consecvent și obiectiv în întreaga complexitate a măsurilor preconizate.

Si adăugînd la aceasta tradițiile Insti-

tutului nostru, conștiința noastră a tuturor, munca asiduă și fără compromisuri a Asociațiilor studențești, a colegilor conduși și îndrumați cu înaltă competență de distinși noștri dascăli, nu avem motive să ne îndoim că rezultatele frumoase nu vor întîrzi să apară.

Forumul studențimii noastre a dezbătut pe larg rolul ce revine Asociațiilor studențești în formarea unui adevărat intelectual comunist de care țara va avea nevoie mîine.

Formarea și informarea printr-o gamă largă de activități politico-educative, este îndatorirea de prim ordin, îndatorire de onoare a Asociațiilor noastre. Căci numai în acest fel vom reuși să ne formăm la lumina tezaurului acumulat de înțelepciune poporului și a conducătorilor săi. Numai în acest fel, înarmați cu cele mai înaintate concepții despre lume și viață, vom putea face față, cu fruntea sus bătăliei pe care o dăm. Arătînd locul important, binemeritat de altfel pe care îl dețin activitățile culturale, social-gospodărești, sportive, turistice, de muncă patriotică și de pregătire premilitară, rolul cel mai în-

(Continuare în pag. a 4-a)

TRIBUNA PĂRERILOR

Deoarece Scalpelu, a început să se ocupe de problema internilor, am stat de vorbă cu câțiva dintre internii timișoreni.

La Clinica Pediatrică am întâlnit-o pe tov. internă Dăneț Paula.

„Mulți dintre noi, internii avem sentimentul că sintem nu interni ci externi. Avem un program de activitate care seamănă cu a unui medic secundar, între 7.30—12.30 și contravizită. Desigur facem și gărzi (neplătite) pînă la ora 20. Peste noapte nu, și nici nu locuiește nici un intern în clinică. Am văzut cu nostalgie filmul „jurnalul unei femei în alb” acolo am văzut cum internii locuiau în clinică și aveau o viață a lor, pasionantă și interesantă. Noi, internii, venim la clinică, lucrăm, desigur învățăm mult, dar apoi plecăm și nu ne întâlnim între noi nici o dată. Tov. dr. Masca Ciobanu cu care am lucrat, mi-a povestit că pe cînd era internă la Spitalul Colțea, internii aveau un „bloc” al lor, unde locuiau (în spital) de unde erau solicitați oricînd, la urgențe. La cazuri deosebite noaptea; și viața în comun de intern a lăsat amintiri de neuitat”.

Tov. internă Bădoiu care lucrează în prezent la secția de puericultură:

„Internii de pediatrie au 3 stagii obligatorii de cîte 6 luni: pediatrie, boli infecțioase și puericultură. Ori 6 luni la puericultură e poate prea mult. Poate ar ajunge 3 luni, deoarece puericultura am învățat în facultate și ne-ar interesa mai mult patologia.

În ceea ce privește locuința pentru interni din clinici, desigur ar fi bine să fie mai multe (deși personal nu mă interesează din motive familiale). Dintre clinicile care au locuință, ginecologia de ex. are o cameră cu 2 paturi și întotdeauna între 7 și 10 interni. Și clinica de boli contagioase are o cameră cu 2 paturi și în medie 5 interni. Pe lângă faptul că internul, nelocuind în clinică, nu trăiește acea viață de apropiere intimă față de bolnav și problemele sale se ridică și alte probleme. Locuind în oraș un medic intern ne-timișorean trebuie să plătească o gazdă care costă 4—500 lei.

Dr. Iocobici Ioan, intern preclinic:

„Sînt foarte multe lucruri bune, în maniera în care se desfășoară internatul. Astfel,

pentru internii precum și stațiile obligatorii de internat le dau o bună pregătire de ansamblu de medic de laborator. Totuși, personal, cred că doar 4 stagii (efectuate în 2 ani) e prea puțin. Și asta din următoarele motive. Stagiul militar obligatoriu de 4 luni se efectuează în această perioadă astfel că practic, un stagiul de 6 luni este pierdut. Anoi, existența doar a 4 stagiilor obligatorii diferite, nu favorizează specializarea tînărului în domeniile care-l interesează. El nu poate repeta stagiul la o materie care-l pasionează și nu poate efectua stagii mai variate, la alegere. Personal m-a interesat igiena și în actualul sistem de internat, nu am posibilitatea să fac un stagiul la igienă”.

Am reproduș mai sus o parte din discuțiile purtate cu câțiva interni de la clinica pediatrică. Erau de față și alți interni și alți foști interni. În mare susținem aceleași probleme. Desigur, e vorba de un mic grup cu care s-a discutat și nu de o anchetă făcută pe toți internii. Discuția este însă deschisă.

Anchetă efectuată de Dr. M. LĂZĂRESCU

Student 69

(Urmare din pag. a 3-a)

formarea unui vrednic intelectual, cetățean al patriei noastre socialiste. Conferința a dezbătut pe larg, în plen și pe comisii, problemele ce s-au ridicat și se ridică în această direcție.

Institutul de medicină din Timișoara, Asociațiile noastre studentești au în acest sens o frumoasă tradiție, un prezent destul de bogat și un viitor ce va trebui asigurat și mai consistent calitativ și pe alocuri cantitativ. Desigur numai printr-o muncă asiduă, de zi cu zi, în care să ne angajăm cu toții, vom reuși să ne aducem, prin rezultatele concrete, prinosul nostru de recunoștință patriei, poporului și Partidului conducător.

Studentimea noastră se află azi la o răscruce în activitatea ei. Scurgerea dialectică a timpului și faptelor a făcut ca organizațiile tineretului universitar să parcurgă diferite etape în care formele de organizare și stilul le muncă au suferit adînci transformări, în funcție de condițiile obiective ale perioadei respective.

Și iată că acum, în această primăvară, cînd florile și frunzele au răbufnit cu parcă mai multă tărie, Conferința a VII-a a U.A.S.R., cel mai înalt for al studenției române, a hotărît cu unanimitate entuziastă ca în institutele de învățămînt superior să ia ființă **Asociațiile studentești — parte integrantă a organizației U.T.C., forma specifică de organizare a U.T.C., adaptată la complexul de probleme specifice tineretului universitar.** În felul acesta studenții se vor încadra și mai pregnant în mișcarea revoluționară a întregului tineret din patria noastră, formînd o unitate puternică, schimbul de mîine a comuniștilor de azi.

Conferința a dat mandat Comitetului Executiv al U.A.S.R. de a completa Proiectul de Statut elaborat și prezentat la Conferință, cu propunerile ce se vor face, să voteze și să aplice din toamna acestui an acest document.

Pînă în toamnă, cînd vor avea loc noi alegeri, activitatea studenților va fi condusă de Consiliile U.A.S. din centre universitare, institute, de Consiliile A.S. din facultăți, care reunește Comitetele U.T.C. și Consiliile U.A.S. existente pînă acum. În prezent, în centrul nostru universitar, precum și în institute, aceste măsuri au fost luate, conducerea fiind preluată de Consiliile U.A.S. și A.S. sub conducerea nemijlocită a Comitetele de Partid respective, de Comitetul municipal și județean U.T.C.

Și iată cum, acum, în anul marilor aniversări și evenimente în viața patriei socialiste, efervescența activității studentești afirmă încă o dată că tineretul Al-mei Mater, adînc atașat de politica internă și externă a Partidului Comunist Român, profund recunoscător grijei ce i se poartă reprezintă o forță politică și socială, angajată în întregime în lupta pentru cauza cea mai nobilă: propășirea țării pe drumul luminos al comunismului.

FLORIN MICLEA

A XII-A SESIUNE DE COMUNICĂRI A CEROURILOR ȘTIINȚIFICE STUDENTEȘTI

A trecut o lună de la a XII-a sesiune de comunicări a cerourilor științifice studentești din institutul nostru. Această manifestare a pasiunii și elanului tineresc cu care studenții institutului nostru privesc munca de cercetare științifică ce încadrează pe deplin în contextul marilor realizări cu care întreg poporul întîmpină Congresul al X-lea al P.C.R. și cea de-a XXV-a aniversare a eliberării.

Faptul că conducerea de Partid și de Stat acordă o deosebită importanță științei denotă importanța activității cerourilor științifice studentești. Rolul mereu crescînd al cerourilor științifice studentești ca factor activ de cercetare științifică, de autoeducare, a fost subliniat de tov. Prorector profesor dr. Soflete în cuvîntul de deschidere a actualei sesiuni de comunicări: „... cercurile științifice studentești dau posibilitatea studentului de a se documenta, de a cunoaște ce este mai nou în știință, de a-și lărgi noțiunile căpătate în procesul de învățămînt”.

Actuala sesiune de comunicări, rezultat a doi ani de eforturi de muncă susținută a intrunit un număr de 24 cercuri științifice — 17 clinice și 7 preclinice. În aceste cercuri activează 216 studenți, din care 114 s-au prezentat la lucrări științifice, totalizînd un număr de 93 lucrări, din care 32 s-au și comunicat.

Dar activitatea de cercetare științifică studentească nu s-a manifestat numai prin numărul mare de lucrări, ci mai ales prin tematica tratată. Acest lucru reiese din discuțiile purtate pe marginea lucrărilor, din cuvintele elogioase rostite la adresa muncii depuse de studenți.

Astfel, tov. prof. L. Turcanu, prof. C. Zosin, conf. I. Lambescu, au apreciat în mod deosebit efortul depus de autorii lucrărilor, au relevat noutatea multor probleme prezentate și au arătat bogăția materialului prezentat. De asemenea, participanții la discuții au subliniat importanța și noutatea unor metode de cercetare, a unor tehnici de laborator folosite de studenți în activitatea de cercetare științifică. Ca exemplificare a celor afirmate mai sus, așa cita cîteva teme: „Importanța diag-

nosticului biologic în fenilcetonurie” a studentei Ionescu Gabriela: „Relaxomonitor pentru dirijarea curarizării” a studentului Brazdă I.; „Activitatea lipoproteică lipazică în hepatopatiile cronice” stud. Miclea Fl.; „Influența tiroidectomiei asupra tulburărilor de ritm și conducere în hipertiroidism” a stud. Zosin Ioana și „Studiul complementului în nefropatie gravidică” a stud. Gelber St.

Eforturile depuse de studenți, calitatea lucrărilor științifice au fost apreciate de Conducerea institutului nostru prin premiarea celor mai bune, celor mai valoroase lucrări. Astfel au fost premiate 44 lucrări, din care a-și enumera doar cîteva și anume lucrările studenților: Miclea Fl., Ciolac Eugenia, Zosin Ioana, Brazdă I., Cristina C., Ionescu Gabriela, Lemeny Otilia.

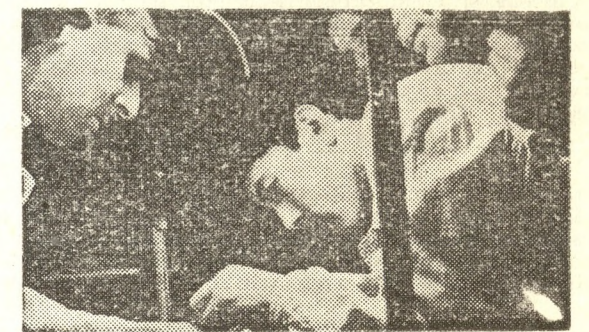
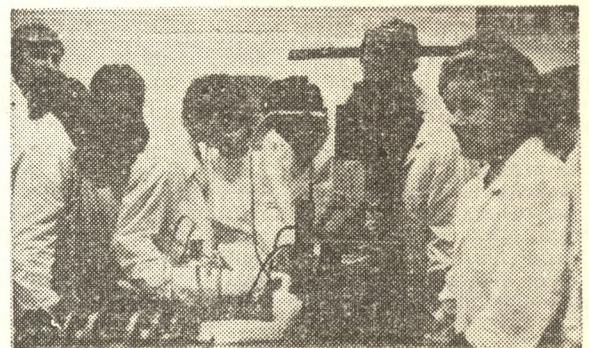
Dar pe lângă aspectele meritorii de mai sus Sesiunea de comunicări a mai scos la iveală și unele aspecte negative — dezințeresul, indiferența multor studenți față de această formă a activității profesionale. Deși din discuțiile purtate cu mulți studenți reiese interesul acordat, înțelegerea rolului creator al muncii de cercetare științifică:

— „... activitatea științifică studentească reprezintă din punct de vedere formativ și informativ o prețioasă întregire adusă procesului propriu-zis de învățămînt”. (Miclea Fl.)

— „... felul în care activitatea de cercetare științifică se reflectă în pregătirea profesională a studenților antrenați în munca de cercetare, reiese din rezultatele bune obținute de aceștia în sesiunile de examene” (Mișchie Dumitru), totuși participarea studenților la ședințele de comunicări a fost foarte mică, 37 dimineața, respectiv 35 la ședințe de după masă. Acest lucru trebuie să ne dea de gîndit, trebuie să căutăm metode de a stimula, de a crește interesul studenților pentru activitatea de cercetare științifică.

În final îmi exprim convingerea că tot mai mulți studenți vor activa în cercurile științifice pentru a acționa cu hotărîre în vederea perfecționării activității profesionale.

PETRIȘOR DORIN

DIAGNOSTIC CLINIC

Consecințele unui diagnostic eronat

În fața acestui tablou clinic, și de laborator, cu toată afirmația că în sfera genitală nu ar fi nimic de luat în considerare, cer să efectuez un examen genital intern prin tușeu rectal. Nu mică mi-a fost surprinderea de a constata că este vorba de o sarcină de două luni, fapt care mă lămurește asupra sindromului pe care bolnava îl prezintă și care a determinat această catastrofă metabolică.

În una din zile sînt invitat de un coleg la o Clinică medicală, pentru a vedea o bolnavă a cărei stare generală „se înrăutățește progresiv” după spusele lui, cu tot tratamentul aplicat.

Într-adevăr deplasindu-mă, găsesc o bolnavă în vîrstă de 17 ani, studentă — într-o stare destul de gravă: un facies escavat cu o piele uscată și de o tentă subicterică, extremități reci cianotice, un puls de 140 f/iform, cu o maximă de 60 mm. Hg. și o halenă cu un puternic miros de acetona; într-un cuvînt mă găseam în fața unei prăbușiri iminente a circulației periferice, o stare de precolaps.

Din relatările medicului de salon rețin că bolnava a fost internată în urmă cu 21 zile cu un așa zis sindrom „colecistoduodenal” din cauza vărsăturilor rebele și a durerilor epigastrice pe care le prezentase.

În tot acest interval de spitalizare, cu tot tratamentul administrat, vărsăturile continuînd, a dus la o accentuată stare de denutriție a bolnavei, aceasta ajungînd la 37 kg. de la cele 50 pe care le avea la internare.

În fața acestui categoric insucces terapeutic, atenția medicilor s-a îndreptat pe parcurs și spre alte investigații clinice și paraclinice — inclusiv cele pentru depistarea unei tumori cerebrale, cu scopul de a preciza etiologia acestor vărsături rebele, a acestei totale intoleranțe gastrice.

Un examen genital făcut încă de la internare și consemnat în foaia de observație arăta: „virgo intactă, nimic genital”.

Aruncîndu-mi privirea și asupra bogatei arhive de analize, conclud că este vorba de o deshidratare masivă cu hiponatremie și hipocloremie accentuată, cu o acidoză metabolică decompensată prin cetoză de foame. Dar care este cauza?

Recomand transferarea bolnavei la Clinica obstetricală, unde i-se efectuează sub reanimare intensă un chiuretaj de urgență, deoarece între timp s-a produs un avort spontan cu hemoragie.

Timp de 8 zile, starea bolnavei s-a menținut destul de gravă, în care nu au lipsit: accentuarea icterului, parestezii ale membrilor, erupții herpetice, periorale, peteștii, ileusul paralic anuria, căderea părului, stări precomatoase, etc., dar care sub o judicioasă reanimare, asociată cu suprimarea cauzei (sarcina) ameliorarea progresivă nu întîrzie să apară, așa că bolnava părăsește spitalul după a 15-a zi de la internarea în Clinica obstetricală.

Cîteva precizări necesare.

Sindromul biologic de marcată denutriție cu o acidoză metabolică decompensată pe care l-a prezentat bolnava, s-a datorat vărsăturilor grave de sarcină, fenomen întîlnit la gravidele cu o labilitate neurovegetativă.

Examenul genital, făcut de un ginecolog mai puțin experimentat, a derutat pe internist în a suspecta în acest caz o sarcină, considerînd că integritatea membranei himeniale ar fi incompatibilă cu o fecundație.

Or este cunoscut faptul că spermatozoizii depuși chiar superficial în spațiul interlabial, adică în afara membranei himeniale, pot realiza o fecundație, prin ascensiunea lor în canalul genital.

Și în fine, mijloacele actuale de reanimare ne-au permis corectarea unor leziuni metabolice grave, considerate în trecut ca ireversibile la o anumită fază.

Nu peste mult timp va sosi evenimentul important care va concretiza rezultatele și eficiența pregătirii profesionale a studenților — sesiunea de examene.

Pentru îndeplinirea și realizarea în bune condiții ale acestor îndatoriri, examenele, conducerea institutului nostru și consiliul UAS au trecut la luarea unor măsuri care să ofere condiții cît mai bune studiului individual. În acest sens aș aminti o parte din măsurile luate de decanate:

— Programarea cît mai judicioasă a examenelor. În acest scop studenții, prin

Măsurile luate de Consiliul UAS, de comisia profesională au prins viață mai de mult. În acest scop, în atenția noastră au stat în primul rînd studenții cu rezultate slabe în sesiunea din iarnă. Pentru aceasta, în prezența tovarășilor decani prof. Nicolae Dragomir și conf. Berinde Leon, s-au purtat discuții cu studenții rezitanți la două sau mai multe examene, s-au examinat cauzele, problemele ridicate de procesul de învățămînt. Ca exemplu să amintim cîteva nume: Acimovaț Alexandru anul I M. G., Crișan Maria tot anul I M.G., Suciuc Gh. anul II M.G.,

SESIUNE

consultarea listelor cu programarea examenelor, au putut aduce sugestii, păreri de care s-a și ținut cont.

— De asemenea în vederea unei bune pregătiri, data susținerii examenelor s-a afișat din timp.

— O altă măsură, care va ușura studiul, este prelungirea orarului bibliotecii, precum și afectarea unor săli pentru studiu, pe perioada sesiunii, cum ar fi sălile de curs Fiziologie, Histologie și sala 58/A.

— O măsură foarte utilă este hotărîrea catedrelor, ca în perioada sesiunii, să se mărească orele afectate pentru consultații,

cu studenții Jurjeu Leontin, Novacovici Sorin, Arșintaru Gh. anul IV M.G., Cernăianu Elena, Nicola Andrei anul II Stom.

Pentru perioada sesiunii ne-am propus să înființăm „Oglinda sesiunii” prin care să popularizăm rezultatele foarte bune obținute la examene, dar și cele slabe, pentru stimularea studenților.

Sînt convins că aceste măsuri, dar mai ales pregătirea conștiințioasă a studenților vor contribui la ridicarea nivelului profesional pentru a deveni specialiști în pregătirea la nivelul cerințelor științei mondiale.

PETRIȘOR DORIN

GRIPA CU VIRUS DE HONG-KONG

La mijlocul lunii iulie 1968 de la Hong-Kong se dă alarma, 80 de centre, răspîndite pe întreg globul, adaptate luptei împotriva gripei, își intensifică la paroxism munca; Organizația Mondială a Sănătății aplică planul de urgență.

Într-adevăr începutul a fost înfrîmîntător, în 2 săptămîni noua tulpină A2 atît de virulentă a cuprins la Hong-Kong 500.000 de locuitori.

Izolată rapid încă în orașul care i-a fost prima victimă de virusologul delegat OMS dr. W. K. Chant, luat în studiu în cadrul Centrului mondial al gripei de la Londra, de către directorul institutului dr. A. Pereira, virusul se dovedește suficient de îndepărtat de tipul A2 cunoscut, pentru a deveni un inamic demn de atenția întregii omeniri.

Difuziunea sa a fost deosebit de rapidă: Singapore în august, Taiwan, Malaezia, Vietnam și Filipine la începutul lunii septembrie, mai mult a „atacat” chiar pe „îmbîlnzitorii” săi, medici și biologi, adunați la Congresele de medicină tropicală și paludism de la Teheran din septembrie și de aci pătrunde adus cu trenul, cu vaporul cu avionul în întreaga lume.

Gripa, afecțiune transmisă de un microvirus este o boală caracterizată prin contagiozitatea sa imensă, dar mai ales prin rapiditatea de propagare (1 an, 1 an și jumătate pentru întreg globul) periodică apărută din cca 10 în 10 ani.

Se știe că indivizii care au fost atinși de un virus gripal prezintă iar o nouă infecție bazată pe același virus sau chiar pe

unul asemănător din cauza imunității slabe, dobîndite după boală. Dimpotrivă, lipsa rezistenței prin apariția unei noi tulpini duce de sigur la pandemii mari.

Din motive rămase încă necunoscute, virusul își modifică antigenitatea brusc, avînd ca efect pandemia. Iată 1947 și 1957 așa zisele pandemii de gripă „asiatică” sînt întregite de cea din 1968.

În acest sens se prevedeau mari pandemii cu noul tip de virus în Europa între noiembrie și aprilie pe cînd în America latină între iulie și septembrie 1969.

Organizația Mondială a Sănătății luînd măsuri excepționale împotriva pandemiei gripale expediază săptămînal prin poșta aeriană publicația sa ținută la zi „Informația epidemică”.

Perioadă scurtă de incubatie, debut brutal cu frison și temperatura înaltă însoțită de dureri musculare, dureri intense de cap și o astenie marcată caracterizează și actuala gripă. În primele zile tabloul clinic este dominat de simptomele generale toxice generate de înmulțirea virusului în organism, iar în următoarele 3-4 zile după o scădere a simptomelor (catar, tuse, etc.) care se pot prelungi, aparatul respirator poate fi afectat de complicații atît de temut.

Totuși gripa cu virus de Hong-Kong a rămas benignă, nu a provocat decese în număr mare, deși a afectat zeci de milioane de oameni; complicațiile sînt însă numeroase și de aceea recomandăm cîteva sumare măsuri contra gripei.

Cel mai bun mijloc de îngrijire și de evitare a complicațiilor este repausul la pat odată cu apariția primelor simptome, pînă la scăderea temperaturii. De sigur aceasta sub supravegherea medicală atentă.

Recomandările medicamentoase vor fi cît mai modeste, așa zisa „expectativă armată”. Da, căci la primele simptome de complicații sînt indicate antibioticele, eumetabolicele, antipiretice, etc. făcute toate după sfatul medicului.

Profilaxia generală, vaccinarea antigripală nu s-a putut face, timpul necesar pregătirii vaccinului fiind în această pandemie depășit de invazia gripală. Izolarea bolnavilor și a contactelor, vaccinarea preventivă a celor tratați dă rezultate bune în întreaga lume, pandemia cu virus de Hong-Kong fiind mult mai redusă în morbiditate și letalitate ca celelalte.

Prin euceririle recente ale tehnicii prin deplasările mari de populații fără nici un fel de barieră în spațiu și timp, vaporul, trenul, dar mai ales avionul lărgeste epidemiile transformîndu-le ușor în pandemii, dar omenirea este ca un singur zid în fața acestei pericole!

ION BRAZDĂ

Ce ne învață cuvintele

Întrebat ce studiază, orice student medicinist, va răspunde: „studiez patologia umană pentru a putea trata pe viitorii mei pacienți”. Ulterior, va admite că studiază și aspecte ale omului normal, anatomia, fiziologia, eventual psihologia.

Aceasta sugerează desigur că medicina este o ramură a științei despre om, a antropologiei. Dar, ce ne spun cuvintele? „Logos”. Logos ar însemna aici știința. „Phatos” este un cuvînt grecesc, care semnifică în primul rînd suferință (centru boală, grecii aveau cuvîntul „nosos”). De fapt cuvîntul „phatos” în românește are semnificația unei angajări afective speciale, vibrante, implicînd dăruirea totală a persoanei. (și tot de aici derivă cuvîntul patetic).

În latină există un cuvînt care se apropie foarte mult și

ca semnificație și ca exprimare sonoră de „pathie” (deci de phatos). Și anume cuvîntul „pati” care înseamnă și el a suferi și care e participiul trecut de la „passus”. De la această rădăcină imperativul este „passio”, de unde cuvîntul „passion”, pasiune, care și el ar semnifica — în latină — suferință. De la rădăcina „pati” derivă cuvîntul „patients” adică pe românește pacient, deci pacientul medicinei, adică suferîndul. „Patients” înseamnă însă și „cel ce importă” căci de la rădăcina „pati” derivă și „patientia” adică pacienta, răbdarea.

O mulțime de alte cuvinte derivă de la „pathos” și de la „pati”. Vom enumera cîteva: Syn-pathie (adică simpatia pe care medicul trebuie să o aibe pentru pacient).

Pățimire și compățimire. Con-pasiune (adică posibilitatea de a suferi împreună cu un altul, de a-i înțelege deci suferința). Patimă (fapt desigur general omenesc dar care se intrică cu problematica patologiei). Cuvîntul pasiune, care originar înseamnă suferință, are însă în zilele noastre și semnificația unei angajări afective plene, plină de „pathos”. Și orice medic trebuie să fie pasionat de meseria sa, angajat cu toată persoana sa afectivă, mentală și morală în ceea ce face.

În concluzie, medicul care studiază patologia pentru a-și trata pacienții, se angajează (ne-o spun cuvintele însăși) cu patos, pasiune, compasiune și simpatie, pentru a trata „patia” și pînă la un punct, patima, deci suferința omenescă. Medicul nu e deci un simplu tehnician prireput și un afectiv, ci un om iubitor de oameni și un antonolog.

dr. MIRCEA LĂZĂRESCU

REVISTA REVISTELOR

Ne face o deosebită plăcere prezentarea revistelor confrăților noștri din celelalte centre universitare.

Rubrica rezervată colegilor noștri o vom deschide azi cu prezentarea a două publicații studentești.

Să începem deci cu: „UNIVERSITAS” — revistă a Universității Bucurestene.

Apariind într-un format mare, bogată în conținut și excelentă în realizare grafică „UNIVERSITAS” se impune de la început atât prin articolele de pură specialitate cât mai ales prin VARIETATEA materialului expus.

Ne ațtăm asadar, în fața unei adevărate reviste studentești abordând teme majore ale vieții universitare într-un perfect echilibru, într-o perfectă încheiere.

Răsfoind revista — aflată la cel de-al 4-lea număr — remarcăm studiul lui Șerban Clonoff intitulat:

„Lucian Blaga — Formarea personalității”.

Seriozitatea și profunzimea analizei acestui articol ar merita o discuție mai amplă pe care — din păcate — spațiul afectat nu ne-o permite.

Distingem în continuare — medallionul poetului Silviu Trușcă. O menționez deosebită pentru poezia „Hal-Kay”. Așa cum bine remarcă Romul Munteanu, ne aflăm în fața unui autentic talent. Ne-am permite totuși o observație: mizează prea mult pe cuvântul — flash, pe expresia sonoră.

După părerea noastră ceea ce mai multă sobrietate stilistică ar fi bine venită.

Pagina gen „Magazin” ori „Mozaic” relativ bine realizată. Spun „relativ” deoarece o poantă originală, o glumă bună asociată reușitelor desene umoristice — aparținând lui V. Crișan — ar obține efectul unui tonifiant necesar.

Încercând o apreciere globală a evoluției publicației colegilor bucureșteni, putem afirma cu certitudine că „UNIVERSITAS” cunoaște de la un număr la altul o veritabilă ascendență.

În încheiere urăm colegilor noștri din capitală un tradițional „Vivat”, crescat, floreat!

— ALMA MATER — ne aduce tocmai din dulcele țirg al Iașilor mesajul robust și entuziast al studenților moldoveni.

Condițiile de prezentare intrinsecă cu brio titlatura de REVISTA. Conținutul asociază un meritos atribut de STUDENTEASCĂ. Și pe drept cuvânt! Publicația universitarilor ieșeni știe să realizeze acea unitate de compoziție atât de necesară unei adevărate reviste. De la pagină la pagină tematica, ideatică și în continuă menținere. Se realizează totuși o perfectă „CONTINUITATE” a materialului expus. Și acest lucru nu e deloc lipsit de importanță. Dintre titlurile deosebite spicim:

Poezia lui Dărie Lăzărescu intitulată „Fata moriturii”.

De fapt se pare că Iașul nu desminte tradiția.

Un grupaj de creații originale bune și foarte bune — iată conținutul pag. 6-7. Pagina 11 intitulată

„SIC!” ne-a sugerat titlul gen „Cumințenia pământului”. De fapt vorba revistei ieșene: SIC!

Se detașează în paginile revistei un eseu. Un eseu aparținând lui Al. Dobrescu și intitulat „Unde este poezia?”.

Ne-a surprins plăcut maniera și spiritul discernant al autorului. Am găsit însă, o afirmație oarecum nefondată, o afirmație prea categorică pentru a avea ponderea unei judecăți de valoare.

Se pune întrebarea — cităm — „Se cristalizează în lirica actuală românească o direcție rezistentă?”

Și iată (!?) răspunsul — cităm: „Întrebarea e deocamdată fără răspuns pentru că tinerii poeți devin volens-nolens epigoni”.

Ni se pare că e nițel cam... mult spus.

De fapt afirmarea o găsim chiar în paginile de poezie ale aceleiași reviste.

Desigur că acesta este însă un aspect secundar, iar articolul colegului Dobrescu rămâne — volens-nolens (SIC!) O realizare fericită.

Ce am putea ura revistei ieșene?

Multe! Cât mai multe numere la fel de încheiate și bune ca aceasta.

„Bătrînul Scalpelu” vă salută aparținător!

La încheierea ediției ne vom opri puțin asupra suplimentului ziarului local „Drapelul roșu”, supliment intitulat „GENERATII”.

Bogat în poezie se prezintă cîntătorului ca o publicație destul de încheiată.

Meritul incontestabil al acestei publicații este acela de a fi strîns o serie de creații ale unor tineri poeți în devenire — fapt îmbucurător — fiind seama de „ermetismul” redacțiilor unor alte zăre și reviste cu specific literar.

Un fapt care ne impresionează plăcut este prezența triumviratului medicinist în paginile „Generațiilor”. E vorba de articolele semnate de: prof. dr. doc. Pius Brînzeu și prof. dr. doc. Eduard Pamfil precum și publicarea poeziei „Discobolul” aparținând studentului Enea Ghiușă, poezie ce și-a făcut însă DEBUTUL — și-o spunem cu mîndrie — în paginile „SCALPELU-LUI”.

Nu putem încheia fără a remarcă articolele interesante semnate de Francu Zoltan, Alma-Cornea Ionescu, precum și reușitele — primele 4 epigrame din pagina ultimă.

Grafica — în afara reproducerilor nu prea realizate tehnic — e minoră, lipsită de originalitate.

Și e păcat. E păcat pentru că — după a noastră părere — un desen reușit intercalat între poeziile publicate ar fi fost un factor de impresie necesar. Desigur — repetăm — e vorba doar de o părere dar...

Și fiindcă tot simțim pe la sfîrșitul cronicii vom saluta cu simpatie această apariție — debut — pe care o dorim permanentizată în viitor.

HORIA LUCIAN NEGRUȚIU

De un veac, marxismul a pătruns în gîndirea omenirii. În orice domeniu al unei științe sociale, și prin aceasta și în bazele teoretico-filozofice ale oricărei științe, marxismul pune temelii noi, dă o încheiere logică întregului edificiu.

Fie că se consideră marxist, „marxizant”, nemarxist sau antimarxist, orice gînditor contemporan recunoaște că în drumul științei sale întîlnește o porțiune numită marxism; indiferent dacă trece prin ea, dacă se stabilește acolo sau dacă o ocolește.

Cine a fost Marx? Iată o întrebare la care gînditorii apusului răspund în mod diferit: filozof, economist, istoric. Gîndirea lui Marx a fost însă cea mai fericită îmbinare între toate acestea, Marx a fost „primul savant care a propus o teorie generală a societăților în mișcare”⁽¹⁾.

Și ceea ce s-a născut în mod firesc la intersecția teoriei marxiste cu istoria — materialismul istoric — a constituit pentru știința istoriei ceea ce microscopul a însemnat pentru științele naturii. Istoricul are puțința de a-și explica așincul fenomenelor, de a pătrunde microstructurile istoriei. Dar în același timp el poate cuprinde, dintr-o privire, cu ajutorul aceleiași aplicații a marxismului la istorie și structurile mari ale acestei ființe ca fenomen unic și înfînit. Explicarea unui fenomen descoperindu-i rădăcinile, dar și încadrarea lui în lanțul nesfîrșit al istoriei nu înseamnă altceva decît împlinirea după multe secole, a vechiului deziderat aristotelic: reatașarea singularului la universal. Științele naturii au existat însă și înainte de descoperirea microscopului, cînd locul său era ocupat de lupă. La fel, istoria a existat înainte de apariția materialismului istoric. Nu putem fi de acord așa dar cu părerea lui André Marchal potrivit căreia, înaintea lui Marx, istoria era simplă „cronică”⁽²⁾. Unde sînt lăsați atunci marii istorici francezi din prima jumătate a veacului trecut? Reatașarea singularului la universal este o contribuție de fond la știința istoriei. 18 Brumar al lui Ludovic Bonaparte constituie un exemplu. Legea cu privire la rolul determinant al existenței sociale față de constința socială, legea cu privire la rolul

Marxismul

hotărîtor al modului de producție în sistemul vieții materiale, legea unității forțelor de producție și a relațiilor de producție în producția socială, sînt principalele contribuții aduse de marxism în domeniul istoriei. Toate acestea sînt legate de problema bazei materiale a economiei.

Marx însuși, în evoluția preocupărilor sale, a trecut de la studii de filozofie la cele de economie, fără însă a le părăsi vreodată pe cele dintii. Aceasta datorită cerințelor concrete ale luptei proletariatului contemporan lui. Această problemă a „suprastructurii”, a bazei materiale în raport cu economicul, a exagerat de unii, negată de alții, constituie o problemă reală. În ultima instanță, e vorba de un factor istoric și o incursiune în istoriografie demonstrează că încă Polibiu avea în vedere cauze economice în evoluția într-un anume fel a evenimentelor istorice.

De la începutul veacului nostru se recunoșteau deja meritele marxismului în a împinge cercetarea istorică și în domeniul economic. După definiția lui Schumpeter, marxismul a realizat în teoria economică o conversiune a acesteia în analiză istorică și a transformat expunerea istorică în istorie raționată⁽³⁾. Se știe de asemenea că Manifestul lui Marx și Engels a impulsiona apariția istoriei economice — Wirtschaftsgeschichte — (termen apărut în 1853).

Drumul de la aceste tendințe „economizante”, firești și binevenite în istoriografia de acum un secol, pînă la școlile istoriografice progresiste de azi (de pîndă) cea franceză, grupată în jurul revistei „Annales” sau celelalte care se preocupă de istoria social economică și de istoria civilizațiilor), nu se oprește aici. Această evoluție a gîndirii istorice a format istoricii contemporani, care în marea lor majoritate vîd clar importanța cauzelor economice și primordietatea bazei în raport cu suprastructura. Excludem de aici exagerările pentru a ne menține cit mai aproape de realitatea istorică.

Intr-un interviu Sartre declară că „azi nici un istoric, chiar dacă nu e economist nu poate să nu pună în scrierea istoriei pe primul plan elementele materiale ale vieții, raporturile de producție, practica (la viaxii), chiar dacă crede că mine, că, deasupra acestor raporturi „suprastructurale” se constituie regiuni relativ autonome”⁽⁴⁾.

S-au exagerat oare în istoriografia marxistă acești cazuri? Raymond Aron se întrebă: „Ce cauză economică ajunge să explice trecerea de la politeism la monoteism? Evoluția fizică modernă, cruciadele sau războaiele religioase?”⁽⁵⁾.

Dacă în legătură cu cruciadele orice elev îi va putea demonstra cu ușurință importanța deosebită a cauzelor economice, problema devine mult mai grea, dacă nu imposibilă, în cazul trecerii de la politeism la monoteism, excluzînd rezolvările simpliste. Materialismul istoric nu înseamnă o schemă preconcepută pentru toate fenomenele istorice. Nu trebuie să căutăm, dogmatic, ca neapărat să găsim cauze economice acolo unde nu există. A fi istoric marxist înseamnă a te sluji de descoperirile materialismului istoric în mod creator, elastic, dialectic, nu static și închisat în scheme severe. În istoriografia marxistă nu există și nu trebuie să existe zidul de care să te izbești, ca apoi să citești formula „Magister dixit”. Cine are dreptul și curajul să ia acest titlu de „Magister”, atunci cînd nici întemeietorii marxismului nu s-au gîndit niciodată la așa ceva?

Acuzația lui Benedetto Croce e gravă și neîntemeiată, atunci cînd susține că materialismul istoric nu e o metodă de cercetare ci un „canon” care insistă asupra substratului economic al societății⁽⁶⁾. Lupta noastră trebuie dusă tocmai împotriva vulgarizatorilor de orice fel ai materialismului și ai istoriei. Dacă recunoaștem că în spiritul istoriografiei marxiste este cercetarea în primul rînd a elementelor materiale ale existenței umane, înseamnă oare că marxismul ignoră în operele sale omul ca

„Ochii nostri n-ar putea privi soarele dacă n-ar participa la natura lui. Și sufletul n-ar putea vedea frumusețea dacă n-ar deveni el însuși frumos (PLOTIN).”

Reporteri: Considerați că există o tangență între frumusețea fizică și cea spirituală?

Rodica Cincă an. IV P. Nu! Pot fi oameni cu înfățișarea fizică foarte plăcută, dizgrațioși spiritual și invers, oameni cu aspect fizic modest sau chiar neplăcut, dar cu o vădită frumusețe spirituală. Existența excepțiilor nu poate fi contrazisă.

Mihaela Buzatu, an I M.G. Eu cred că da! Căci fizicul reflectă de cele mai multe ori spiritul. Și să nu uităm că există foarte multe accepțiuni de frumusețe fizică.

Mohamad Haji Jama Gadi, an I. M.G. Există băieți frumoși și inteligenți, frumoși și neintelenți, urâți și inteligenți, urâți și neintelenți. Deci greu de presupus și personal nu cred în vreo tangență între cele două feluri de frumusețe.

L. C. an II S. Tangență înăscută? Nu!

Mirea Elisabeta, an I M.G. Între frumusețe fizică și spirituală nu poate exista o legătură strict definită, căci un fizic frumos nu posedă întotdeauna frumusețe spirituală și morală.

Reporteri: Care credeți că este raportul între contribuția naturii și individului asupra caracterului de fond și formă a individului.

M. F. Un om se naște inteligent și frumos. Frumusețea fizică depinde de practicarea exercițiilor fizice. Amândouă depind de contribuția personală și influența mediului.

L. C. Contribuția naturii este maximă în cazul perfecțării fizice și minimă în cazul celei spirituale.

R. C. Cred că în frumusețea fizică natura își spune mai adine cuvântul. Ea poate fi completată și de noi. Dar de frumusețea spirituală contribuim în primul rând noi, fără a putea nega însă și dârnicia naturii.

Reporteri: Opinia dumneavoastră în legătură cu contribuția personală la crearea frumosului fizic și spiritual.

M. B. Contribuție personală? Desigur. Pentru alții și prin meseria pe care o voi practica și prin care voi putea ajuta pe alții.

R. C. Pe lângă o haină curată și îngrijită, plăcută, care să te prindă, o pieptănătură adecvată etc. întregesc danile naturii.

M. E. Bineînțeles că mai ales o fată dorește să fie cât mai frumoasă. Și-atuncea folosește pe lângă ceea ce posedă de la natură multele mijloace ce-i stau la îndemână azi, în mod curent. Dar atenție! Să nu depășim o limită a bunului gust!

L. C. Putem avea cel mult iluzia că perfecțăm fizicul, pe când perfecțăm spiritul și poate deveni reală.

Reporteri: Ce influență poate avea meseria ce v-ați ales-o

în desăvîrșirea frumuseții d-voastră spirituale?

M. F. Meseria îmi influențează spiritul, dar personalitatea influențează meseria aleasă.

E. M. Profesiunea de medic, orice profesiune, munca înnoiește omul.

R. C. Profesiunea de medic obligă în momentul în care ai ales-o la o frumusețe spirituală, morală. Anii, practica, experiența, contactul nemijlocit cu oamenii și suferința lor o vor întregi.

Reporteri: Ce gen de frumusețe reprezintă pentru dv. aprecierea unei noi cunoștințe?

R. C. Punctul de atracție pentru mine îl reprezintă frumusețea spirituală a unei persoane care să nu fie lipsită însă și de un grad de frumusețe fizică.

L. C. Depinde și de dispoziția mea. Dar e greu de răspuns la întrebare căci adeseori trecem pe lângă oameni precum „Cocoșatul dela Notre Dame”, dar nu-i băgăm în seamă pentru că nu fiecare din noi este un Victor Hugo.

M. F. Capacitatea intelectuală și spirituală sînt mai presus de meserie sau fizic.

Discuția rămîne deschisă. Deocamdată, ne abținem a comenta părerile. Rămîne ca acest lucru să-l facă cititorii noștri. Așteptăm și vom reveni.

Anchetă realizată de
FLORIN MICLEA și
HORIA CRÎȘAN

și istoria

individ, cu durerile, bucuriile și aspirațiile lui? Relațiile din producție înseamnă relații de producție între oameni și le studiem tocmai pentru a găsi omul. „Marxismul este un umanism” afirmă cu tărie Adam Schaff.

Trebuie însă înțeles bine sensul acestui umanism. Este un umanism profund, construit mai degrabă cu mașini electronice de calcul și planuri de producție, un umanism ce se naște din acțiuni viguroase și clare, cu atât mai fondate științifice și cu atât mai realizabile; un umanism cât mai departe de ipostaza superficial melo-dramatică. Louis Althusser, considerînd umanismul presupune o viziune ideologică și nu una științifică asupra lumii, vorbește despre „anti-umanismul teoretic” propriu marxismului⁸⁾. Să subliniem mențiunea de „teoretic” și atunci vom înțelege pe gânditorul francez cînd consideră că problemele practice, reale, ale societății socialiste și cele de ordin mai personal chiar ale membrilor ei trebuie rezolvate concret, pornindu-se de la cerințele vieții acestei societăți, și nu din lozinci.

Acest mare adevăr al zilelor de astăzi, al istoriei trăite va fi însemnat în istoria scrisă de mine. Iar pentru cultivarea unei istoriografii sănătoase de azi, este nevoie de transpunerea în practică a acestei lupte pentru eliminarea formulelor, a frazelor tip. Un istoric nu devine mai marxist folosind șabloane de exprimare care i se par că „sună bine”. Nu este nevoie ca fiecare paragraf de istorie socială să înceapă sau să se sfîrșescă cu fraza: „Lupta de clasă s-a accentuat”. Nu prin aceasta facem istorie marxistă. De altfel, conceptul luptei de clasă, a primit o semnificație de prim rang datorită operelor întemeietorilor marxismului. Folosirea la nesfîrșit a unor fraze devine obositoare și ajunge să producă tocmai efectul invers celui scontat. Aceasta nu înseamnă eliminarea din scrierea istoriei a unor adevăruri generale valabile, concretizate în frazele: „Forțele de producție s-au dezvoltat”, „Lupta de clasă

s-a întezit”, etc. O asenenea cerință ar fi absurdă, căci binecunoscut este faptul că dezvoltarea forțelor de producție este un fenomen continuu, iar faptul că lupta de clasă se întezeste mereu în societățile bazate pe exploatare, pînă la victoria revoluției socialiste, de asemenea, nu poate fi negat.

Trebuie eliminate situațiile cînd aceste enunțuri rămîn suspendate, fără o exemplificare concretă, din domeniul istoriei, a faptelor istorice. Atunci se va putea da o ripostă formulării lui J.P. Sartre: „Între cunoștințele fără bază ale gândirii burgheze” și baza fără cunoștință ce rămîne din materialismul istoric, secolul nostru rămîne — exceptînd ființele exacte — secolul non cunoașterii (non savoir)⁹⁾. Folosirea unor citate privitoare la o anumită problemă de istorie, citate extrase din lucrările clasicilor Marx, Engels, Lenin, nu rezolvă pe loc toate nelămuririle legate de acea problemă. Un asemenea citat poate fi folosit la concluzii, chiar și la argumentare, dar nu trebuie să devină baza acesteia din urmă. De pildă, studiarea azi a modului de producție „asiatic” de care s-au ocupat și întemeietorii marxismului, trebuie să se întemeieze în primul rînd pe cercetări concrete în istoria regiunilor respective, și nu prin repetarea, interpretarea în fel și chip a unor fraze din Marx și Engels.

Acestea pot constitui unul din punctele de plecare și trebuie să dea direcția orientării generale a problemei. „Istoricii marxști nu sînt feriți de neajunsuri și greșeli, nu obțin în mod automat o superioritate științifică asupra istoricilor nemarxști, doar prin simplul fapt că recunosc adevărurile generale ale materialismului istoric”¹⁰⁾.

De altfel, materialismul istoric, ca orice concepție științifică nu consideră că a dat soluții ce nu pot fi înnoite și că a rezolvat toate problemele ivite în cercetarea istorică. Multe din ele nici nu pot fi rezolvate într-un anumit stadiu al dezvoltării metodelor de cercetare speciale ale istoriei, decît parțial. Insuși Engels și-a dat seama că datele expuse în „Originea familiei, a proprietății private și a statului”, într-o fază superioară a cercetării și cunoștinței istorice, vor fi depășite. Marx, Engels, Lenin a-au fost istorici. Sau, nu în primul rînd. As-

tăzi, cunoștințele noastre în domeniul istoriei depășesc cu mult pe cele din timpul lor. Este normal să fie așa. La fel de normal este însă faptul că vom folosi pe mai departe operele acestora și ca izvor, dar mai ales ca teorie, ca orientare, ca încadrare și călăuză în imensitatea cunoștințelor umane.

Marxismul și istoria pășesc împreună în alcătuirea unei istoriografii științifice cu condiția unui raport potrivit între formă și conținut, între ideile generale, teoretice și exemplificarea lor concretă, cu condiția respectării legilor materialismului istoric și a reprezentării juste a raportului real între cunoștințele istorice ale epocii întemeietorilor marxismului și cele ale epocii noastre.

Folosirea în mod creator a materialismului istoric, păstrarea direcției pe creastă, fără alunecări pe pantele dogmatismului sau revizionismului, va duce la depășirea aspectului de „non savoir” al secolului în știința istoriei.

1) Pierre Vilar, HISTOIRE SOCIALE ET PHILOSOPHIE DE L'HISTOIRE în „La pensée, dec. 1964, p. 66.

2) METHODE SCIENTIFIQUE ET SCIENCE ECONOMIQUE, Paris, 1952, cf. Pierre Vilar, MARXISME ET HISTOIRE DANS LE DEVELOPPEMENT DES SCIENCES HUMAINES, p. 1025.

3) Ibid., p. 1022.

4) Interviu reproduc în „Secolul XX”, (1967) nr. 5, p. 33.

5) INTRODUCTION A LA PHILOSOPHIE DE L'HISTOIRE, p. 249, cf. Athanase Joja, DESPRE LOGICA ISTORIEI în „Studii”, (1962), nr. 6.

6) Cf. Athanase Joja, op. cit. p. LXII.

7) MARXISMUS UND DAS MENSCHLICHE INDIVIDUUM, Europa, Verlag, Wien, Frankfurt, Zürich, 1965, p. 221, cf. Ion Păscadi, CITINDU-LI PE LOUIS ALTHUSSER în „Secolul XX”, 1967, nr. 5, p. 108.

8) Cf. Ion Păscadi, ibid.

9) Cf. Pierre Vilar, „Marxisme et histoire”, p. 1036.

10) Vasile Liveanu, Istoria și filosofia „Lupta de clasă”, 10/1966, p. 37.

MIHAIL BARBULESCU
— Echinox —
Revista a Universității Babeș-Bolyai — Cluj
RELUARE

Și m-am simțit deodată singur. Mai întâi a plecat Nora, apoi a plecat Sandu, pe Lia cred că-am lăsat-o eu, dar cu Anca nu știu, cred că n-aveam nici unul ce ne reproșa. Pe Anca am s-o mai văd și sint sigur că tot așa de bine ne vom distra ca atunci când împreună am mers la ziua lui Paul și am făcut-o pe Dora geloasă. A fost frumos atunci, acum sint singur. Sint singur căci m-a părăsit și Paul. El a plecat de mult, de fapt. De atunci am rămas cu impresia că Mariana nu-l iubește pe Paul, iar Paul m-a uitat pe mine prietenul lui nedesrătit, pe care-l iubea cu multă admirație. Era să uit de Daniel. El, cred că e singurul care se mai bucură atunci când din întâmplare ne întâlnim la colțul de lângă posta mare, unde e o circumstață minunată de rău famată. Și acum nu-mi vine să cred că sint singur. Singur, singur, nu sint eu dar imi lipsește ceva. Acum Anca este departe și nu pot să-i spun cu cea mai bună intenție că s-a făcut „bine” și că-mi pare rău puțin că sintem chiar prea buni prieteni. Adela e fata pe care o iubesc, sau cel puțin așa cred. O iubesc mult și-mi place grozav de mult s-o spun mereu și mai ales ei. Interesant, ei nu-i place. De multe ori sint fericit. Fratele meu, Mihai spune mereu că sint extremă, și pentru mine nu există niciodată cale de mijloc. Imi pare rău dar nu-i adevărat. Sint cam impulsiv ce-i drept... dar să lăsăm asta. Adela este foarte interesantă, poate mai puțin decît altele. De multe ori mă irită și cred că nu este cuvîntul chiar cel mai potrivit. Aseară Paul a primit o cravată de la Mariana. Și Paul era chiar încîntat. Încîntat? Nu este un lucru grozav, dar

avea bani!? Adela nu-i mulțumită de darurile mele. Ar trebui să-i fac un dar mare Adelei mele. Prietenii mei sint foarte petrecărești și mie imi place grozav de mult atunci când reușesc să-i înveslesc. Dar acum nu mai sint nici ei. Sint sigur, că Anca chiar în momentul acesta ține neapărat să demonstreze că ea poate să ridice toată seara.

— Adela ție îți place să rizi?

— Da,

Intrebarea e stupidă, dar răspunsul era în general. În felul acesta întrebarea mea a căutat într-adevăr sensul ghicît. De fapt sint sau nu sint fericit?

— Paul tu ce crezi?

— Eu sint, iar alții mă interesează prea puțin.

— Paul îți place Adela?

— Cred că da. Atît cît trebuie

CREZ

Să iubim apa și cerul

Și semnul de taină,

misterul nopții cu lună stingheră

Și-un viscol oprît la barieră,

Să iubim cu tărie, SOARELE!

E-atît de frumos să iubești SOARELE,

SOARELE ăsta mare și cald

amalgam de sevă și-asfalt.

Să iubim, deci, SOARELE

SOARELE?

Dar florile, dar fluturii

dar mugurii?

dar strugurii?

Ei da, desigur să iubim și melcii,

codobelcii

Și griul și vinul cel bun

Popasul de noapte în fin.

Să iubim gîngaș ciutele

Și pe ele, ehei, alăutele.

Să iubim și în tot umbletul

Dreptatea, Viața și Sufletul.

Să iubim însă, de-acum cu sfială

bucata asta de humă regală

plămădită c-un vis și-o lumină

Să iubim fărîma de tină

— uneori atît de banală —

Cătînd a OM — pe-afară!

PAUL NEGULESCU

SPIRALA

m-am tot gîndit de ce Mariana i-a făcut cadou o cravată cînd eu știu bine că nu-l iubește pe Paul. Nu-l iubește? Nu cred că-l iubește. Și totuși Paul a primit cadou o cravată și e foarte bucuros. Mă înverează Paul, ăsta! Cum poate să se bucure atît de mult pentru o cravată cadou de la Mariana.

— Paul ești groaznic!

— Ascultă, Jane, mi-a spus el atunci, în fond ce vrei tu cu mine și cu Mariana? Ce nu-ți convine? Eu pentru plăcerea ta nu am să încetez să merg în fiecare zi la Mariana. Și la urma urmei cravata este drăguță, ori ce-ai zice.

— Te rog să mă ierți Paul, dar sint puțin cam iritat de la o vreme. Mă înverăși cu toții, nu știți să vă purtați cu mine. M-ați uitat de tot, chiar și tu, da, da, Paul chiar și tu. Nu te supăra dar Mariana mă înverează, e ridicolă și falsă.

Cam asta ar fi în linia mari povestea cu cravata. Și-acum mă gîndesc oare ce m-a mișcat în gestul ăsta? Paul a primit și alte daruri de la Mariana, dar n-am fost atît de jenat cît de cravata asta, fie ea și drăguță cum o vrea Paul. Se întîmplă des s-o întreb pe Adela dacă vrea să se mărite cu mine? De multe ori sint chiar nevoia s-o întreb dacă vrea lucrul acesta. Dacă spune da, înseamnă că era răspunsul așteptat, iar dacă spune nu, atunci mă întreb de ce? Dacă Adela ar fi acum aici, lângă mine, aș întreba-o, oare mie de ce nu-mi cumpără o cravată sau orice, numai să-mi cumpere ceva. Cred că am găsit un răspuns la povestea cu cravata. Dar nu e totul. Adela a primit odată de la mine o brățară leftină. Atunci s-a bucurat, dar brățara nu am văzut-o niciodată de atunci. Era o brățară leftină, cred că mai leftină decît cravata lui Paul, dar atunci nu aveam bani și doream neapărat să fac un cadou Adelei. Dacă aș

să-ți placă prietena prietenului tău.

— Bine dar dacă nu ți-aș fi prieten?

— Nu știu, n-am cunoscut-o pe Adela decît sub aspectul prieteniei tale. În rest, nu mi-am pus astfel de probleme.

— Paul minții!

Eram atît de sincer și convins încît Paul nu putea rezista.

— Imi place.

— N-ai spus totul.

— Nu și nici nu e nevoie. E așa cum crezi tu. Sint sigur că este așa. Dar ție îți place Mariana?

— Eu Marianei i-am făcut odată curte, dar nu mi-a plăcut grozav. Acuma aș dori-o numai fiindcă e prietena ta.

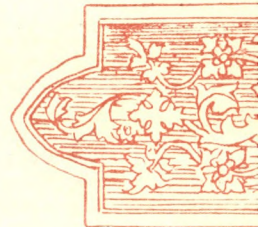
— Nu crezi că ești prea sincer?

— de ce n-aș fi din moment ce tu gîndești la fel cu mine. În ceea ce o privește pe Adela?

Paul s-a supărat în ziua aceea pe mine. De atunci vorbesc rar cu el și niciodată despre ceea ce simțim amîndoi să vorbim. Sintem falși, ne simțim stingheriți unul de celălalt. Ieri a fost ziua onomastică a lui Paul, dar am uitat de asta. Altădată Paul avea grijă să nu uit. Acum nu-i mai păsa. Probabil o să-l doară că am uitat. De fapt sincer regret și eu că am putut uita și scăpa un gest ca ăsta. Poate-i mai bine așa. Paul va gîndi că eu sint tot atît de vinovat de relațiile noastre actuale cît el. Cîteodată Adela mă înțelege și atunci mă schimb mult. Sint fericit.

Cînd eram elev la școală, o iubeam pe Anca. O iubeam mult. Aveam amîndoi cîte o bicicletă și mergeam cît era ziua de lungă pe toate străzile orașului. Mergeam unul lângă celălalt și simțeam că mergem împreună și eram sigur că oamenii care ne priveau întîmplător simteau același lucru. Ne-am oprit odată la poarta casei mele și am intrat în gră-

Continuare în pag. 11-a)

LECȚIA Z

Dorinei

Să-nvățam să zburăm, iubito!

Să dăm, așa, din aripi,
întii la stînga, apoi la dreapta
și-apoi mai sus
tot mai sus...

Să-nvățăm să dăm din aripi, iubito!

Intii tu, apoi eu,
apoi amîndoi împreună...

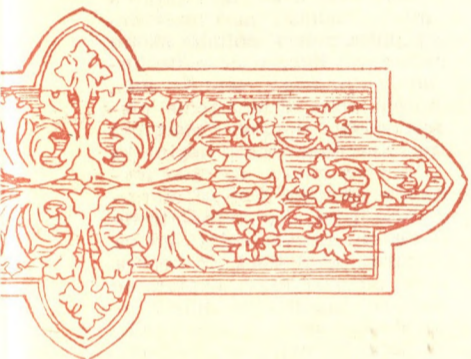
Să învățăm să iubim piscul, iubito!

și să plutim ușurel
Pînă acolo, la cel mai înalt pom al vieții.

Să învățăm să zburăm, iubito!

Intii aripa stîngă, apoi aripa dreaptă,
Pînă cînd, lunecînd,
nu prea greu
vom ajunge, în sfîrșit,
în infinit...

NEGRUȚIU LUCIAN

Despărțire

I-a furat cheia viselor

I-a lăsat visele
și-a plecat.

I-a deschis vrana ochilor,
L-a orbit
și-a plecat.

L-a îmbătat cu mireasma
părului

L-a încărunțit
și-a plecat.

I-a smălțuit auzul cu cîntecul
L-a asurzit
și-a plecat.

Intomnatul lui glas a strigat
I-a răspuns cu clopotele
risului
și-a plecat.

Beția a ținut două milenii
Pelicula cu vedenii
apăsată apăsă pe plombagini
se vede și azi.

ENEA GHIURIȚA
nov. 1965

DEBUT

Cînd în acea seară de luni o fată cu părul de grîu copt aducea ofrandă, prima sa ofrandă nimfei Syrinx am înțeles că ne aflăm în fața unei sensibilități poetice deosebite. Poate că universul a acestui început nu e încă cristalizat. Poate că maniera stilistică va evolua spre alte direcții.

Oricum ar fi, poezia și-a găsit de astă dată un fericit atribut de feminitate. Și acest balsam de fior liric se numește Carmen TRANDAFIR.

Piticul de porțelan

Cumpărarăm amîndoi

Un pitic micuț, vioi
Mantie cu fir brodată
Trupul fraged ca de fată.
Plin de haz și gingășie
Jucăria pare vie.
Făcea pași de balerină
Cînta singur în surdina
Uneori, cu clownerii
Ne-amuza ca pe copii.
Dulce vrajă neștiută
Impletea atunci de nuntă.
Dar cu vorbe de minie
L-am certat, noi, din prostie.
S-a-ntristat și suspinînd
A căzut jos, la pămînt.
Și-a rămas fără viață
Lacrimi mari avea pe față.

★

Jucăria cea măiastră
N-o fi fost iubirea noastră?
CARMEN TRANDAFIR

Meditație la Tîrgu Jiu

Intii cu cercuri albe vom plăsmui geneza:

In centru — cercul mare — în jur mai multe mici
Ca lunile din an...

Noi, le vom crede micul nostru univers

Sau fluturi beți de dansul nupțial,
Sau simple exerciții colorate...

Bătrîni fiind vom ști c-aceasta-i lumea-n care
Timpul învîrtindu-se răsare și apune neîncetat.

Cu roșu aprins, închipuînd pe toți
Ce s-au iubit, de la-nceputul lumii

Va fi un cerc hibrid din două jumătăți perfecte

Iubirea cea dintii, sărutul de pe urmă.

Simbol să-l dăluim, multiplicat în piatră

Ca efemerul lor parfum să dănuie prin ani.

Ca măreția lor să fie poartă sfîntă

Prin care trec rîzînd cohortele vieții...

★

Mai zăbovim puțin să memorăm culoarea ierbi
Mirosul florilor gingașe și glasul pruncilor la sin
Și gustul vieții întregi.

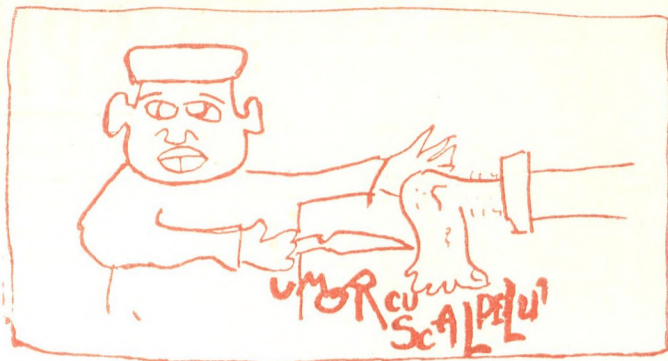
Apoi nici cu regret dar nici cu mulțumire
Vom pune nouă temelie coloanei ce se-nalță.
Spre infinit, cu încă un corp.

Și vom muri, ca din cenușa noastră să se nască
Un alt sărut și încă o aripă spiralei ce se-nalță.

CARMEN TRANDAFIR

Pagină realizată din materialele citite și selecționate în cenaclul literar „Syrinx” al revistei Scalpelu’

Din jurnalul unui cititor al „Scalpelu”-lui

— Din nou „Scalpelu”!
— Ce să-i faci. Așa dă necazul restem om.
— Altfel, merge: colorat, inflorat, ca o primăvară nouă.
— Un banc care a prins. De când umbra Gogu cu „minuni”!...
— Grafica paginii „Sirinx”: Avem și artiști?
— Au apărut și ... CEILALTI.
— Adică „FORUM” și „MICRON”.
— Mai întâi „FORUM”. Citat a-l literam: „nsăși scopul pregătirii...” Fără comentarii! Deocamdată.
— Pentru curioși: Fragmentul e extras din articolul „Intre vorbe și fapte” Intradevăr!
— Si acum: Bravo „MICRON”! Veritabilă ascensiune!
— Totuși: „Acolo unde săbii de oțel penetrează pieptu-i falnic” Frumos zis, dar iertare! — n-are nici o legătură cu textul subiacent.
— Tot „MICRON”. A propos la „Cerbul de aur”: obligă la ritm și epigrama.
— Încă un „micronism”. Cităm: „des-cifrind... punctile gîndirii”. („Colega Ta”). Ați încercat vreodată?
— Pentru rest felicitări: CEDES meu excelentă!
— În loc de FINAL cităm „una” din „7”:
— „Chiar dacă nu frecvențezi cursul de limbă străină, mai consultă din cînd în cînd gramatica limbii române.”
” S
” a „SCALPELU” un nou gen: UMO- RUL-FANTOMA (SIC !)

Umor străin

Medicul: Beți cafea?
Pacientul: da.
Medicul: știți că cafeaua este o otrăvă înceată?
Pacientul: Da, o beau de 80 ani.
★
Lîngă ringul de box stau doi spectatori:
Primul: Ce frumos e boxul!
Al doilea: sinteți cumva boxer?
Primul: nu, dentist.
★
Dna Popescu: Ce faceți, dle doctor dacă sinteți răcit?
Medicul: strănut dnă.
★
Medicul: V-ași recomanda să vă lăsați de fumat, v-ați prelungi viața cu încă 20 ani.
Pacientul: dar d-le doctor, nu-i prea tîrziu?
Medicul: niciodată nu-i prea tîrziu!
Pacientul: atunci mă voi lăsa de fumat peste 10 ani.
★
Medicul: Azi tușiți mai ușor decît ieri.
Pacientul: nu-i de mirare, am repetat toată noaptea!
★
Un student după ce i-a indicat profesorului toate medicamentele sudorifice, profesorul îl întreabă:
— Dacă toate aceste medicamente nu-și fac efectul ce ați recomanda pacientului?
Studentul: I-ași trimite la dv. la examen
★
Profesorul: După cum știți craniul bărbaților, este mai mare decît cel al femeilor. Ce concluzie trageți?
Studenta: craniul bărbaților are mai multe cavități (spatiu liber).
Culese de STOICOVITS NICOLAE

— A se citi: Soarta unui colaborator anonim —
— SCENARIU nefilmat —
(Acțiunea se petrece — între — și — în afara — ușilor I.M.T.)
Indicație regizorală: A nu se citi după orele 22.

★
— Noapte tîrzie. Noapte de păcură. ORA STAFIILOR.
— Liniște și uși.
— Noapte de păcură. Oră tîrzie. Totul scîrție. Scîrție pînă și liniștea.
— Uși largi, uși mari, uși negre.
— Se aude ?

— Scîrț! —
— Pardon, asta a fost ușa.
— Noapte de groază. În întuneric: o ... UMBRA.

Se apropie. Se apropie. A ajuns!
— Nu, n-a ajuns, mai are.
— SCIRTT!
(Pauză.)
— Nu!
— M-a văzut?!
— O umbră a deschis o ușă...
— (Alo regia? : fără semnale de alarmă dom'le.)
— Umbra înaintează.
— SCIRTT. A doua ușă!
— Nu, nu m-a văzut.
— O umbră, un ceva șters ca o amintire trece pe lîngă bazinele de cadavre. Sî-nistru... Brrr...

— POC!
— Aaaa... ajutor!
— Ce-a fost asta?
(Greseală de mixaj. Reluăm.)
— Umbra în mișcare. Mers patologic.
Unu — pauză, unu-doi.
— STOP!

Ora 0 și 45 minute. Holul I.M.T. și UMBRA

— SCIRTT!
— Iar usa?
— Nu, femuru!
— O rază palidă de lună. În fine, lumină!
— POC!
— M-au prins!
— Încă nu. Dar pe-aproape. UMBRA tremură. Ca varga.
— SSSST!
— Poarta încuiată.
— Ce faci?
— Auuuuu!
— Interacțiune: Genunchi — colțul mesei librarului.
— Umbra se-apropie de zid. Aoleu, crimă!
— Nu, n-a fost decît dulapul.
— Care?
— Cu cărți.
— O. K. Continuăm!
(Alunghiți umbra vă rog!)
— Umbra alungită:
— Hat! A furat-o!
— Ce?
— Cutia?
— „Scalpelu”-lui.
— Aha, somn ușor!

Ceva nedefinit, bizar, cu un mers patologic se depărtează treptat, dispare

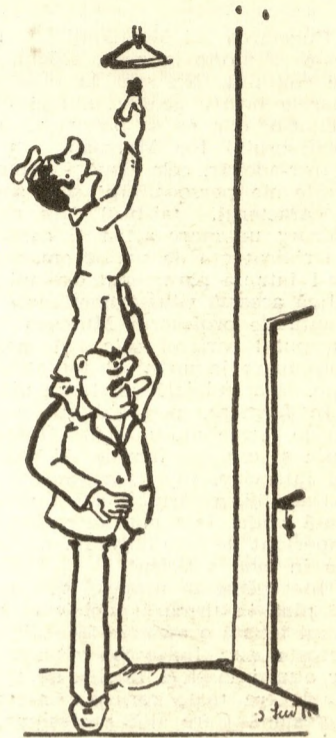
— Bună dimineața!
— Evrika, fraților! Am primit material.
— La ce?
— Aaah! (Leșin.)
— La UMOR.
— Ne-a scris din nou.
— ? ? ?

LUTA NEL

Caricaturi de I. Szucic

— Nu știam că oculiștii sînt așa de pudici!

— Dă-te jos. Mă urc eu pe umerii tăi că sînt mai înalt.

— Și mie îmi place tipul feminin sportiv. Săptămîna trecută m-am însurat cu echipa noastră de handbal.

— Nu vă enervați. E doar scandalul de aseară de la dumneavoastră înregistrat pe bandă.

— Scoțiană!

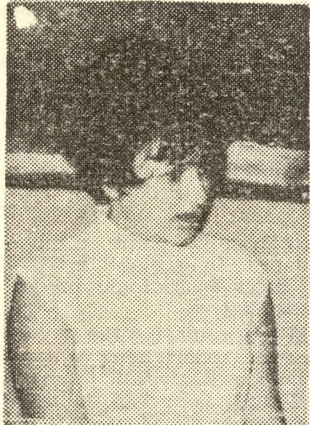
— Fără cuvinte!

FARMACEUTICĂ

Triverb: 9,2,5

De vorbă cu... speranțele

Prima zi a toridului iulie, coincide, și nu e deloc paradoxal, cu prima zi a examenului de admitere în facultățile Institutului nostru. Pentru cei care au trecut de mai mult sau mai puțin timp de aceste emoții, faptul în sine apare ca ceva obișnuit, banal. Însă pentru tinerii adolescenți, care în aceste zile pun punct final unui deceniu și ceva de activitate școlară, faptul căpătă proporții — și o spunem fără a exagera „grozave”. Poate tocmai de aceea incisivul nostru „Scalpel” s-a gândit ca, în mod cu totul inofensiv, să poposească printre viitorii — sperăm — „bobocii noștri”.

Concret, am organizat o masă rotundă, la care am invitat pe câțiva dintre viitorii absolvenți ai Liceului nr. 1 din Timișoara.

Reporter: Să facem cunoștință:

- Mărgineanu Alexandru, XII-a reală;
- Proșteanu Adina, XII-a umană;
- Dunăreanu Radu, XI-a reală;
- Filip Stela, XII-a reală;
- Petric Valeriu, XI-a reală;

— Daju Mihai, XI-a reală;
Rep. Atunci când v-ați gândit că ați putea deveni medici, v-ați pus desigur și o problemă, hai să-i zicem de ideal, un ideal în slujba căruia să vă angajați cu tot ce aveți mai bun în voi, în viitoarea voastră profesiune.

Daju Mihai: Un ideal? Ce poate fi oare mai nobil și mai uman decât profesiunea de medic! Eu aș dori să devin medic stomatolog. Nu știu de ce, dar există o senzație neplăcută ori de câte ori rostești cuvintele: „Mă duc la dentist”. Ori eu, ași dori un lucru, poate la prima vedere lipsit de importanță, ași dori ca pacientul să vină la mine eliberat de orice temeri.

Proșteanu Adina: Idealul meu? De a ajunge medic! Consider că nu există satisfacție mai mare decât aceea de a te înfili odată, întâmplător, să zicem pe stradă, cu unul din aceia pe care atât de laconic îi numim „pacienți”, de a te înfili cu zîmbetul omului care să-ți spună: „Îți mulțumesc, doctore!”.

Filip Stela: Vreau să devin o studentă bună! Aceasta e primul meu ideal, pe care țin cu tot dinadinsul să-l realizez.

Mărgineanu Alexandru: E extraordinar să fii medic. Îmi place mult matematica, dar între matematică și anatomie, prefer ultima, pentru specificul ei profund uman.

Dunăreanu Radu: În familia noastră e o tradiție în a-ți alege profesiunea de medic. Acesta nu e un ideal?

Petric Valeriu: Pe lângă frumoasele cuvinte: „Voi alina suferințele oamenilor”, eu mai adaug câteva: „Să nu uităm elementul material atât de necesar în viața de toate zilele!”.

Rep. — E necesară o temeinică pregătire profesională? Considerați acest lucru ca fiind unic?

P. V.: Pe mine mă pasionează munca de cercetare și pentru aceasta e edificatoare necesitatea pregătirii pe plan

profesional. Dacă e nevoie de sentiment pentru a profesa? Răspunsul meu e: Cît poți divaga de la știință?

D. M.: În primul rând, medicul e Om și practica de spital aduce atributul de „științific” — profesiunii de medic.

F. S.: Ca să ajungi medic bun, trebuie să înveți foarte mult, dar pe lângă acestea, medicul nu trebuie să uite niciodată OM în slujba OAMENILOR.

Rep.: Ce așteptați de la facultate, de la viitoarea dv. profesiune?

D. R.: Ași dori să profesez în cele mai bune condiții, prin acestea înțelegând o bună dotare tehnico-materială a locului meu de muncă.

D. M.: Aștept de la facultate să mă învețe cum pot să devin medic; și dacă voi reuși aceasta, voi fi fericit.

Rep.: — Cum priviți interrelația cultura medicală — cultura generală? și mai ales în studenție!

P. A.: Ca studentă medicinistă, mi-ar plăcea (în viitor) să am timp pentru o carte, pentru un spectacol de teatru. Cultura generală e absolut indispensabilă unui viitor medic. Dar aceasta nu înseamnă deloc să neglijăm profesiunea de dragul culturii, asta ar însemna dilematism în medicină.

M. A.: Vremea omului — enciclopedic, se pare că a trecut de mult. Am impresia că specializarea ucide timpul afectat culturii personale. Problema este însă un element ce ține de factorul volițional. Dacă ai voință.

Rep.: — Cum vă pregătiți efectiv pentru examenul de admitere?

P. A.: Opt ore studiu individual zilnic.

D. M.: Eu mai am un an... Apoi mai vedem noi!

F. S.: Consider că împărțirea rațională a timpului afectat atât examenului de bacalaureat, cât și celui de admitere, e factorul determinant al succesului. În acest sens, eu am început pregătirile încă din vara trecută.

P. V. și D. R.: (în cor): Noi sîntem băieții cumînți! Noi învățăm! Chiar foarte multe!

Rep.: — Merci. Considerați necesare cursurile de pregătire organizate în cadrul facultăților sau nu?

D. M.: Eu cred că studiul individual e atu-ul principal.

D. R.: Da, sînt necesare atunci cînd sînt făcute „cu suflet”.

Rep.: — E o aluzie?

D. A.: Nu! O presupunere.

M. A.: Nu știu dacă în timpul scurt care ne rămîne de la terminarea bacalaureatului și pînă la examenul de admitere, voi avea timpul să mă deplasez pe ruta: Casă—Facultate și retur!
Rep.: Vă mulțumesc...

★
I-am părăsit pe prietenii noștri, dorindu-le succes și „băftă” mare cît roata carului. Ne-au mulțumit și ne-am despărțit.

I-am zărit apoi în stradă mergînd grăbiți... Ori cum ar fi, bacalaureatul rămîne primul mare hop al „viitorilor” — sperăm — boboci!

Interviu realizat de
MIRCEA FLORESCU
și GHE. HORIA

File din istoria arhitecturii

Arhitectura, arta și știința de a concepe și crea spațiul construit, mediul în care omul își petrece cea mai mare parte a vieții, apare în primele etape de dezvoltare a societății omenești, printre cele dintîi activități conștiente ale omului. Studiul evoluției acestui vast domeniu al culturii este interesant întrucît imaginile arhitecturale create în decursul secolelor influențează din punct de vedere artistic conștiința umană.

Una din primele probleme puse în fața omului primitiv, mult mai puțin dotat de la natură decît animalele, cu mijloace pentru a rezista vicisitudinilor climatei, a fost găsierea unui adăpost traenic. Cele mai vechi locuințe stabile ale omului, le-au constituit peșterile, adăpostind cîte o comunitate bazată pe rudenie de sînge. Tocmai în aceste prime locuințe, naturale s-a format conceptul de spațiu interior și, fie din motive de cult, fie din motive estetice, acest spațiu a fost decorat. Se pare că locuitorii peșterilor, trăind în întunecata epocă paleolitică, aveau credința că loviturile date imaginii unui animal asigură succesul vînatării asupra animalului respectiv. Extraordinarele, picturile pe pereții unor peșteri (Altamira, Lascaux) atrag în mod deosebit atenția nu numai pentru măiestria desenului și tehnica impecabilă a culorii, dar și pentru formele stilizate, forme pure sincere, izvorîte din adîncul, poate subconștient al sufletului artistului, încă neinfluențate de nici un fel de prejudecăți manieristice și academiste. Aceste creații se apropie de idealurile artei moderne care caută să regăsească suflul primar, sănătos al artei celei dintîi.

Arta primitivă este cu atît mai simplă, mai adevărată, fără efecte false, savant calculate și căutate, cu cît cel care o crea nu avea conștiința valorii artistice a operei sale.

În cazurile în care locuințele naturale lipsseau, oamenii au fost nevoiți să-și construiască bordeie și colibe asemănătoare celor în care locuiesc pînă în ziua de azi unele popoare rămase într-un stadiu înapoiat de dezvoltare. Diferite amenajări (vetre cuțucșuri) din acest fel de locuințe sau din peșteri sînt interesante întrucît omul păstrează și astăzi anumite preferințe, formate în acea epocă îndepărtată, în care de altfel, s-au format mai toate instinctele sale. De aceste preferințe trebuie să ținem seama și în arhitectura modernă. (Din nevoia instinctivă de a se simți adăpostit, asigurat în timpul somnului, un om adoarme mai greu într-un pat așezat în mijlocul unei săli imense, decît într-unul așezat într-un colț al încăperii, sau chiar în mijloc, dar protejat, să zicem de un baldachin).

În perioada neolitică se construiesc mari locuințe comune, adăpostind fiecare cîte o familie gentilică, asemănătoare caselor lungi, sau „pueblo”-urilor din America.

Treptat, din sinul marilor familii ale societăților gentilice matriarhale, se despart familiile-perechi și astfel apare locuința individuală, mai întîi ca o încăpere separată în cadrul locuinței comune, apoi ca o construcție de sine stătătoare.

În neoliticul tîrziu se realizează interesante construcții ridicate pe piloți deasupra apelor lacustrelor sau în zone mlăștinoase, foarte răspîndite în Europa Centrală. Este impresionantă munca depusă pentru tăierea, transportul și bătărea cu mijloace rudimentare a piloților de lemn, din care se executau aceste construcții.

Un salt important în dezvoltarea societăților îl constituie descoperirea metodelor de exploatare și prelucrare a materialelor. Primele unelte făurite din asemenea materiale nu înăltură decît treptat, și numai după o lungă conviețuire pe cele din piatră (eneolitic — epoca de piatră și cupru). În această perioadă, comunitatea, despărțită în familii patriarhale, care posedau cîte o locuință individuală, trăiau în mari așezări întărite prin șanțuri, valuri din pămînt sau parapete din lemn.

În epoca bronzului, acumularea de bogății, duce la ridicarea unor construcții ce numai răspund direct necesităților materiale impuse de lupta pentru existență. Este vorba de impresionante construcții megalitice, realizate din blocuri imense de piatră. Ele apar în neolitic, dar au o mare răspîndire în epoca metalelor (Anglia, Franța, Danemarca, Olanda, apoi din nordul Africii, sudul Asiei).

Munca uriașă, pentru extragerea, transportul și așezarea blocurilor de piatră era efectuată de eforturile unite ale întregii comunități. Totuși, greutatea de sute de tone a unor blocuri, dificultățile de transportare și ridicare, se par

OPRIȘ MIRCEA

(Continuare în pag. 14)

TRIBUNĂ A

SINCERITĂȚII

S-a vorbit mult despre festivalul studentesc de artă „Mărțișorul studentesc” ce s-a desfășurat în primăvara acestui an, în centrul nostru universitar.

Seară de seară, am avut ocazia să apreciem și de n-am spus-o: câte odată chiar să criticăm — e întotdeauna bine să avem câte ceva de criticat — asta presupune deja o realitate — apariția pe scena festivalului a formațiilor artistice studentesti ale Institutelor timișorene.

Să nu credeți că am de gând să fac un comentariu pe marginea acestui festival, despre care după câte am spus s-a discutat și s-a scris suficient, poate nu îndajuns dar suficient.

Nu: n-am nici pe departe această intenție. Aș dori doar să trag o concluzie ce mi s-a părut că se poate de evidentă în cursul desfășurării festivalului, anume că una din formele de prezentare artistică cele mai gustate de publicul studentesc a reprezentat-o teatrul.

Este poate prematur să formulăm ideea că în Centrul nostru universitar există o mișcare teatrală studentescă puternică. Cu toate acestea m-au izbit unele realități, pe marginea cărora am putea trage concluzia că asistăm în momentul de față la o recrudescență a teatrului studentesc din Timișoara.

Acestea împreună cu alte atribuții tipice acestei forme artistice, ar putea duce într-adevăr la realizarea dezideratului probabil al multora dintre noi de a asista la apariția unui adevărat teatru studentesc în Centrul nostru universitar.

Să nu uităm că atitudinea unui asemenea teatru îl reprezintă o vitalitate impunătoare și caracterul spectacular al reprezentanților. Acest atut însă, nu se poate valorifica decât printr-o concepție clară de joc, adecvată actorului student, ca amator inteligent, ce-i amenințat veșnic de acel diletanțism scenic în teatrul individual.

Trebuie să ne axăm spre jocul colectiv care corespunde într-un total acestui tip de actor și care ar impune un stil personal teatrului, rămânând în teatrul studentesc prin însăși funcția sa socială și educativă de a aduce cultura și civilitatea la rampă.

Jocul colectiv poate da bune obiceiuri cum ar fi, sinceritatea și munca colectivă, permițând în același timp atingerea unor teluri scenice în deplină independență a fiecărui interpret.

Să nu uităm că un teatru bun, nu depinde numai de actor și într-o măsură la fel de însemnată de cel care conduce o asemenea trupă.

De preferat ca această mișcătoasă și grea răspundere să fie încredințată tot unor studenți, ca în felul acesta elementul de sinceritate care este rațiunea fundamentală a existenței teatrului să poată

fi întronat în raporturile dintre membrii trupei.

În felul acesta s-ar putea evita de multe ori realizarea de spectacole în care atmosfera factice de desfășurare a acțiunii compromite însăși felul propus.

Sinceritatea în cadrul trupei nu este însă suficientă pentru înlăturarea pericolului realizării unor spectacole lipsite de vitalitate, fanate chiar.

Acest sentiment de sinceritate trebuie să pătrundă și în alegerea materialului literar și poate în măsura cea mai însemnată în modul de interpretare.

Actorul student trebuie să rămână el însuși atît în viață cît și mai ales pe scenă.

Să nu uităm că actorul student rămîne mereu un amator mai mult sau mai puțin legat de teatru și singura lui dorință este realizarea unui vis de creație artistică, dorința de a fi înțeles; iar acest lucru nu-l poate realiza decât în momentul în care ipocrizia și simularea e înlocuită de franchețe, iar infatuarea, caracteristică de multe ori vârstei noastre, de modestie.

De aici am putea trage concluzia că franchețea trebuie să reprezinte unul din epitetele caracteristice teatrului studentesc.

Teatrul studentesc nu poate și nici nu are dreptul să fie doar o copie a unor forme preexistente: nu poate fi o replică a teatrului profesionist, el trebuie să aibe un profil de pionierat, să elimine rutina și autosatisfacția în banal, pentru a i se oferi acea șansă unică de perpetuă autodezvoltare.

În felul acesta s-ar ajunge la punctul în care fiecare spectacol ar deveni o adevărată premieră, ar căpăta aceea viață interioară ce l-ar face să-l intereseze, fiindcă el e creat de ființe vii, de oameni ce nu încearcă să pară altceva decît sînt; care vor și reușesc să fie permanent ei înșiși.

Angajamentul emoțional ar deveni pofta de a fi credincios principiilor și liniei spectacolului, a autocontrolului și disciplinei interioare care ar face din trupă aproape o confuzie de iubitori ai reginei artelor „Thalia”; o confrerie cu reguli foarte severe ce se numește teatru.

Nimic nu are voie să fie imuabil într-un asemenea teatru și poate după modul de interpretare scenică, repertoriului ar trebui să i se conferă în primul rînd această calitate. Fără să caute cu tot dinadînsul să fie „original”; mai mult sau mai puțin extravagant: el trebuie cu toate acestea să dea curs nevoilor de experiment teatral pentru care actorul trebuie să fie bine pregătit, deci născîndu-se problema capacității și a posibilității.

Într-un cuvînt un asemenea teatru dîncolo de faptul că ar reprezenta un laborator a-

nalitic al realității: trebuie să fie un teatru politic în care rolul esențial îi revine muncii colective: menit să-și îndrepte atenția spre problemele din imediata noastră apropiere și să meargă în același timp spre problemele majore ale societății și națiunii cu curajul specific studentului de a se pronunța pe scenă.

Teatrul studentesc privit prin această prismă ar da posibilitatea tineretului de a înțelege o mare varietate de probleme și nu numai din domeniul artelor.

CHRISTIAN FURNICA

FILE DIN ISTORIA ARHITECTURII

(Urmare din pag. 13)

imposibil de rezolvat cu mijloacele rudimentare ale epocii, lasă să se bănuiască și munca forțată — sclavia.

Cel mai simplu tip de construcții megalitice, sînt menhirele, stlpi de piatră așezați vertical (pot ajunge cît o casă cu șase nivele) de pînă la 300 tone. Cîmpurile de la Carna (Bretania) cuprind 3.000 de menhire dispuse în șiruri paralele, lungi de 3 km. S-ar putea ca fiecare menhir să fi fost ridicat în amintirea unei căpetenii.

Mai răspîndite sînt dolmenele, construcții funerare sau de cult, formate din blocuri așezate vertical, acoperite cu blocuri, plăci orizontale.

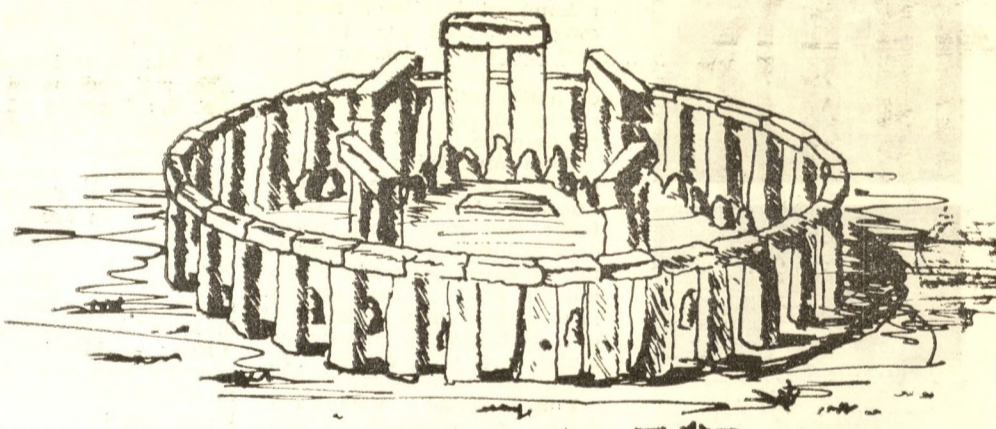
Cu timpul apar interesante construcții de cult, cromlehurile, incinte circulare, formate din grupuri de menhire. Foarte cunoscut este ansamblul de la Stonehenge (Salisbury, Anglia) format din șiruri concentrice de pietre, ultimul cerc avînd 30 m diametru. Indiscutabil se constată aici un anumit efect arhitectonic produs de aceste pietre uriașe.

Piatra este înlocuită definitiv cu fierul, superior din unele puncte de vedere, ceea ce duce nemijlocit la creșterea productivității muncii. Chiar dacă în unele locuri mai există, la mari locuințe, proprietate comună.

Încetul cu încetul, în urma dezvoltării societății, orînduirea gentilică se destramă, apar noi relații de producție, comuna primitivă este înlocuită cu o nouă formă de organizare, superioară ei, societatea sclavagistă. Această schimbare se va reflecta bineînțeles și în artă și arhitectură.

Menhiri la Corasac (Franța)

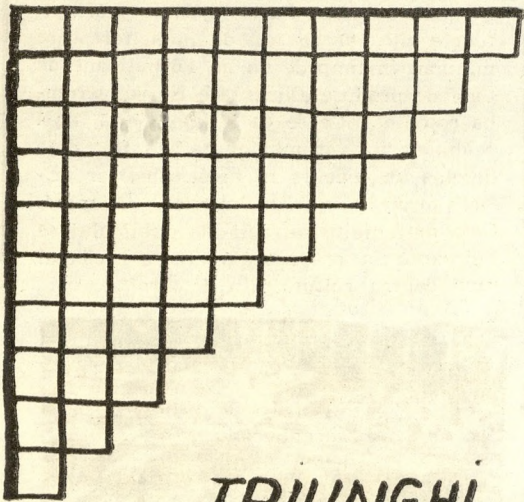

Cromlech Stonehenge (Salisbury — Anglia).

Locuință lacustră (Elveția)

REBUS

TRIUNGHI

Bravo lor

Locurile ocupate de studenții I.M.T. la campionatele Universitare, faza pe Centru universitar :

1. Hubner Konrad II St. loc I triplu campion universitar pe centru, greutate, ciocan, disc.
 2. Novac Constantin M.G. locul I 400 m., II 100 m., III 200 m.
 3. Petrescu Gabriela I M.G. locul II greutate.
 4. Lupescu Elena II St. locul II 100 m.
 5. Bauicz Klara I Ped. locul III înălțime.
 6. Non Ecaterina III St. locul III greutate, disc.
 7. Dietrich Gertrude I St. locul III 200 m.
 8. Pavlov Adrian I ped. locul III triplu salt.
- Echipa de volei băieți campioană pe Centru Universitar.
Echipa de volei fete locul II.
Echipa de handbal băieți locul III.
Echipa de baschet băieți locul III.
Echipa de baschet fete locul III.

— Confrăților de la revista „Zgomotul” le mulțumim pentru felicitări și le urăm că pe viitor să facă un mai mare „zgomot”.

— *El. Pacis*, Vă mulțumim pentru aprecierile făcute la adresa revistei noastre. Așteptăm de la dv. materiale originale. O ultimă informație — revista noastră nu publică decât materiale semnate cu numele întreg.

— *Cristian Boca*, „Dedicația” dv. nu a întrunit calitățile necesare publicării. Continuați să scrieți și v-am recomanda frecventarea unui cnaclu de poezie — eventual = Svirnx.

— *Mihai*, Cam același răspuns ca și la Cristian Boca.

A face poezie nu înseamnă numai a pune pe hârtie anumite stări sufletești. V-am recomanda să vă documentați în privința ritmului și mai ales a rimei. Să vă dăm câteva exemple de rime din poezia dv. Mău — rău, nonșalant — neant, etc.

— „Scalpel” în medicină a început

Iar în literatură de un an a apărut

Ca cititor eu îți urez
Să stai la fel și în viitor
etc., sint versurile sincere și nevinovate pe care le-am primit dela un cititor anonim și pentru care-i mulțumim.

— *UN CITITOR* ne scrie că dorește să participe și la alte întâlniri cu prof. dr. E. Pamfil. Deci atenție celor de la club și Ateneul studentesc.

ORIZONTAL ȘI VERTICAL

- 1) Odată în an.
- 2) Acid organic.
- 3) Adjectivul lui Icar (let).
- 4) Mănăstire.
- 5) Alcool.
- 6) Firicel de ... firicel.
- 7) Tuns ... de la ceafă.
- 8) Creangă de cais.
- 9) E rece!
- 10) Elon 25 la sută.

IMPRESIONANTA

CRİPTOGRAFIE (2,4,2,4,5,2,6,4,5,4)

SV R R N G x D A A A A A A A A

OSPITALIERA

O' I E' E' E' E' _{TAC}

JUBILIARA

CRİPTOGRAFIE (2,2,2,8)

A A T I

SPORT

Știm că în Institutul nostru sportul de masă constituia un capitol despre care se putea spune puține lucruri. Am rămas plăcut surprins când am aflat că la competiția „Cupa U. A. S. R.” au existat un număr de 544 de participanți. Pentru a afla amănunte ne-am adresat tov. Anastasiu Doru, șeful Comisiei sport a Consiliului U. A. S. :

— Reporter : În ce perioadă a avut loc competiția și ce probe a cuprins ?

— A. D. : În perioada 1-20 aprilie s-au desfășurat 3 probe de atletism 100 m., greutate și lungime.

— Reporter : Ce măsuri a luat Catedra de sport și Comisia sport pentru a asigura o participare corespunzătoare ?

— A. D. : Această competiție închinată celei de a VII Conferințe a U. A. S. R., a avut menirea de a atrage un număr cât mai mare de studenți să practice sportul : întărirea sportului de masă.

În general mobilizarea s-a făcut destul de greu pentru că această competiție a coincis cu Campionatele universitare faza de institut. Cu ajutorul Catedrei de sport am reușit să mobilizăm un număr mare de studenți mai ales că aceștia au răspuns cu entuziasm.

Cei mai mulți participanți s-au înregistrat din anii I, II și III.

— Reporter : Ce rezultate s-au obținut ?

— A. D. : Cele mai bune rezultate au fost obținute de studenți cu „state” mai vechi în atletism ca : Novac 11,2 la 100 m. 6,40 la lungime, Bonaciu VI 6,20 la lungime și 12,1 la 100 m. Hubner Konrad 11,40 la greutate La fete Lupescu Pia a obținut 13,6 la 100 m. și Non Ecaterina 8,40 la greutate.

— Reporter : Ce planuri de perspectivă aveți ?

— A. D. : Vrem să avem o bună comportare la Campionatele universitare. De asemenea vom încerca alcătuirea unui lot de nație. Avem mai multe competiții cu caracter intern. Participăm la Campionatele de judo unde sperăm că pe viitor să avem o participare mai numeroasă.

— Reporter : Vreau să transmit pe această cale felicitări Catedrei de sport și Comisiei sport pentru frumoasa activitate desfășurată și să le urăm ca pe viitor să meargă cu perseverență pe același drum.

DAN POENARU

Scalpelului

la prima aniversare

Să ne apari ani mulți și fără-ntârzieri

Colegiul, cititorii să-nflorească!

Aniversarea — prima din zeci de primăveri

La noi izbînzii să cheme și verva-ți s-o mărească

Pegasuii dă-i pinteni, și cum lipsește hazul

E leneș, vezi la poante; să-l mai hrănești cu sare

Las critica acuma căci azi nu este cazul

Urarea să se-ncheie cu o felicitare.

E. M. student anul I

Varia

Pagina de G. HACICHIAN

MAXIME

Adevărată bucurie este un lucru serios.
Seneca junior
Pentru un optimist viața nu e o problemă ci este deja o soluție.
Raul Pagnol
Umor este când totuși rizi.
Iulius Bierbaum
Dumnezeu ne trimite carnea iar dracul bucatării.
Giovani Guarescini
Scara vieții e plină de așchii dar ele se fac simțite numai dacă aluneci înapoi.
Din popor,

Nu-ți ieși din piele dacă nu ai coloană.
Stanislaw Jerzey Lec
Pentru a te simți liber există un mijloc simplu: nu trage de zgardă.
Din India.
Iți trebuie foarte mult ca să devii tânăr.
Picasso
Toate fetele sînt bune foarte drăguțe, de unde atîtea femei rele?
Din Sicilia

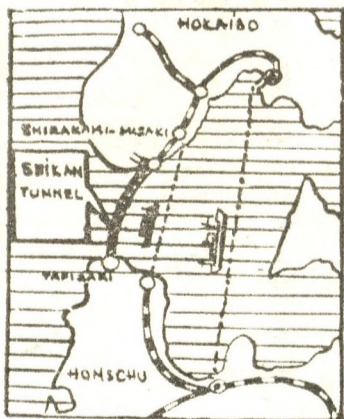

— Se spune că BOUL a încercat odată să fie ironic, dar a renunțat repede. Prea semăna a măgar...
— „Boul și vițelul” s-au consacrat în literatură...
— Vițelul, ori cum ar fi, rămîne... un element de perspectivă...
— Cîrșita a votat o moțiune de neîncredere împotriva soarelui...
— Măgăria e încăpățînată.
— Cămila e sotul ideal. Cără mult și lăsa... apă... puțînă.

— Cangurul se dezvoltă în salturi...
— Cînd porcul și-a arătat colții, lumea l-a numit mistreț...
— Cea mai cicălitoare soție: ciocănitorea...
— Un compromis util: — Catrîrul...
— Ce simpatic e tigrul!... în cușcă...

Pentru conformitate
NEGRUȚIU LUCIAN

Cel mai lung tunel din lume

În Japonia s-a început construcția celui mai lung tunel din lume cu o lungime de 36,4 km. Tunelul numit Seikan, care va străbate această distanță sub fundul mării, va lega insulele Hon-Su și Hokkaido. La ora actuală cele două insule sînt legate prin curse navale care însă sînt îngreunate și periclitate de condițiile atmosferice neprielnice. Traficul între cele două insule se ridică la cifra de 5.000.000 (cinci milioane) de persoane pe an.

Noul tunel va avea o lățime de 6 metri cu o singură pistă sau zece metri cu două piste. Este de pe acum sigur că prin tunel nu va fi admisă circulația autovehiculelor datorită imposibilității de aerisire. Sfirșitul acestei imense lucrări este prevăzut pentru 1975 dar, condițiile geologice și topografice pun piedici însemnate constructorilor. Aceștia spun ades: „Noi lucrăm de fapt sub mare dar ea stabilește soarta eforturilor noastre.”

A N E C D O T E

Tonel în vîrstă de șase ani, la telefon prietenului său:
— Mămica s-a întors de la spital și a adus cu ea apendicele care i s-a scos. Dar cred că mai bine îl lăsa acolo fiindcă urlă fără încetare.

După o vîntătoare, doi englezi stau lungiți în fotolii cu picioarele întinse spre focul din cămin. Tăcere. La un moment dat
— Sir, dacă nu mă înșel,

ciorapii dumneavoastră au început să ardă.

— Ciorapii, vreți să spuneți poate cizmele.

— Nu, acelea au ars deja.

Doi prieteni discutau:

Să știi că eu nu am probleme cu nevastă-mea.

— Cînd spun „mami vreau apă caldă”, am imediat apă caldă.

— Zău chiar așa?

— Păi ce am să spăl vasele cu apă rece.

Telegrame între Nairobi și Londra.

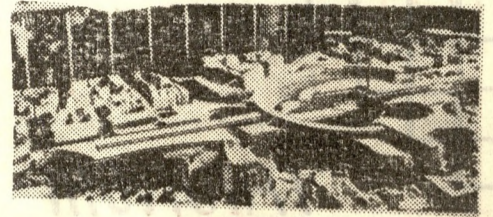
„Sir Charles omorît de panteră. Stop. Trimite-ți luni rămășițele lumești”. Stop.

„Sosit panteră neagră. stop. Unde rămășițele lumești Sir Charles. Stop.

„Sir Charles în panteră. Stop.

„Les Halles”

„Les Halles”, renumitele hale comerciale ce se întind pe o suprafață de peste 20 ha în centrul Parisului și-au trăit ultimele zile, 40 de mii de muncitori care minuiu în timp de un an 1,6 milioane de tone de produse alimentare își vor schimba reședința. Ce se va întîmpla însă după ce halele nu vor mai exista? A fost deja deschis un concurs în acest sens, iar primele proiecte nu au întîrziat să apară. Cele mai multe sufragii ale publicului se îndreaptă la ora actuală către proiectul unui centru cultural (în fotografie).

DESCOPERIRI ȘI EVENIMENTE

E poate partea cea mai puțin cunoscută anul unor mari descoperiri și evenimente ale secolului XX.

1901 prima emisiune radio peste ocean (Marconi).

1902 transmiterea fotografiilor telegrafic (Khon).

1915 cauciucuri sintetice (Hofman).

1919 izotopii radioactivi.

1926 zborul la polul nord (Byrd).

1915 primul avion metalic (Lunkers).

1928 magnetofonul (Plumer).

1929 televiziunea (Kardos-Telefunken).

1933 microscopul electronic (Brucke Iohansen și alții).

1945 emițătorul de unde ultra scurte.

1938 fibre de perlon (Schlack).

1938 fibra Nylon (Carothers).

1943 radarul.

1928 Penicilina (Fleming).

1939 Sulfamida (Domag).

Ce consumă un om într-o viață

S-a constatat prin calcule statistice că în medie un om consumă în cursul vieții aproximativ: 16.000 l apă, 9.450 l lapte, 12.180 kg cartofi, 8.470 kg de cereale, 4.900 kg fructe, 3.010 kg legume și zarzavaturi, 2.870 kg carne, 1.680 kg zahăr, 1.610 kg de grăsimi, (unt, ulei, untură), 490 kg pește, 280 kg brînză, 9.940 de ouă și altele în cantități mai mici.

Oamenii leneși exerciții „speciale”

Uneori oamenii leneși sînt și norocoși. Cercetătorii englezi au pus la punct pentru ei exerciții „speciale” de gimnastică. Diferenții electrozi ai unui aparat pun în acțiune o serie de mușchi astfel încît după treizeci de minute de exerciții ești atît de obosit ca după un meci de fotbal.

Încurcături de limbă

Următorul următor
Urmarea urmele următorului următor,
Urmîndu-le urcînd
Urzea un gînd
Unde urma la urma urmei
Urmînd urma ursitei
Urcînd urcușul nîns
Urmăritul să-l fi prins.